

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
94/C 120/01	Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση C-236/92 (αίτηση του προέδρου του Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Comitato di coordinamento per la difesa della Cava κ.λπ. κατά Regione Lombardia κ.λπ. (« <i>Απόρριψη αστικών στερεών αποβλήτων — Οδηγία 75/442/ΕΟΚ</i> »)	1
94/C 120/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 24ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση C-368/92 (αίτηση του cour d'appel de Toulouse για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Administration des Douanes κατά Solange Chiffre (« <i>Σύστημα γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων — Πιστοποιητικό καταγωγής</i> »)	1
94/C 120/03	Απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-291/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (« <i>Παράβαση κράτους — Παράλειψη εκτελέσεως αποφάσεως του Δικαστηρίου με την οποία διαπιστώθηκε παράβαση</i> »)	2
94/C 120/04	Απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-387/92 (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana): Banco de Crédito Industrial SA, υπό τη σημερινή του επωνυμία Banco Exterior de España SA, κατά Ayuntamiento de Valencia (« <i>Ανταγωνισμός — Δημόσιες επιχειρήσεις — Φορολογική απαλλαγή — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης — Κρατική ενίσχυση</i> »)	2
94/C 120/05	Απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-45/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (« <i>Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 7 και 59 της συνθήκης ΕΟΚ — Δυσμενής διάκριση — Είσοδος στα μουσεία</i> »)	3
94/C 120/06	Απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-375/92: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (« <i>Παράβαση κράτους — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Ξεναγοί — Επαγγελματικός χαρακτηρισμός από την εθνική κανονιστική ρύθμιση</i> »)	3

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
94/C 120/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-268/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας («Παράβαση — Μη μεταφορά οδηγίας»)	4
94/C 120/08	Απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-2/92 (αίτηση του High Court of Justice, Queen's Bench Division για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Queen κατά Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Dennis Clifford Bostock («Συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος - Λήξη της αγορισμώσεως — Μεταβίβαση της ποσότητας αναφοράς στον ιδιοκτήτη — Μη υποχρέωση αποζημίωσης του αποχωρούντος μισθωτή»)	4
94/C 120/09	Απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-275/92 (αίτηση του High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Her Majesty's Customs and Excise κατά Gerhart Schindler και Jörg Schindler («Λαχειοφόροι αγορές»)	5
94/C 120/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 24ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-71/93 (αίτηση του Arbeidshof te Gent για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Guido Van Poucke κατά Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen και Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen («Κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων — Προσδιορισμός του εφαρμστέου δικαίου»)	5
94/C 120/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 24ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-148/93 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): 3M Medica GmbH κατά Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main («Κοινό δασμολόγιο — Σανδάλιο και υπόδημα προοριζόμενα να φοριούνται πάνω από γύψινο επίδεσμο — Δασμολογική κατάταξη»)	6
94/C 120/12	Διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-6/94 R: Descom Scales Manufacturing Co. Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Ασφαλιστικά μέτρα — Αναστολή εκτελέσεως — Προϋποθέσεις — Οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ»)	6
94/C 120/13	Υπόθεση C-67/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 16 Φεβρουαρίου 1994	7
94/C 120/14	Υπόθεση C-68/94: Προσφυγή της Γαλλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1994	7
94/C 120/15	Υπόθεση C-71/94: Αιτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994 στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Beiersdorf AG	8
94/C 120/16	Υπόθεση C-72/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994 στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Boehringer Ingelheim KG	9
94/C 120/17	Υπόθεση C-73/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994 στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Farmitalia Carlo Erba GmbH	9
94/C 120/18	Υπόθεση C-75/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 1994	10

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
94/C 120/19	Υπόθεση C-76/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1994	10
94/C 120/20	Υπόθεση C-77/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1994	10
94/C 120/21	Υπόθεση C-78/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1994	11
94/C 120/22	Υπόθεση C-81/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Sozialgerichts Frankfurt am Main με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση Manuel Pinheiro κατά Bundesanstalt für Arbeit	11
94/C 120/23	Υπόθεση C-82/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberlandesgericht Düsseldorf με Διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση Andreas Mohringer κατά Zentrale zur Bekämpfung Unlauteren Wettbewerbs e. V.	12
94/C 120/24	Υπόθεση C-83/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landgericht Darmstadt με Διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1994 στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά των 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer	12
94/C 120/25	Υπόθεση C-84/94: Προσφυγή του Ηνωμένου Βασιλείου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 8 Μαρτίου 1994	13
94/C 120/26	Υπόθεση C-85/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Hof van Beroep te Brussel με απόφαση της 24η Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση VZW PIAGEME κ.λπ. κατά BVBA Peeters	14
94/C 120/27	Υπόθεση C-86/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 24ης Δεκεμβρίου 1993 στην υπόθεση H.J.A.M. van Iersel, κάτοικος Uden, σύνδικος πτωχεύσεως της Pluimvee- en wildverwerkende industrie «De Venhorst» BV κατά Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij	14
94/C 120/28	Υπόθεση C-88/94: Προσφυγή της εταιρείας Rima Industrial S.A. (RIMA) κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 1994	14
94/C 120/29	Υπόθεση C-90/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Østre Landsret με Διάταξη της 8ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση Haahr Petroleum Ltd κατά Aabenraa Havn κ.λπ., παρεμβαίνουν: Υπουργείο Μεταφορών	15
94/C 120/30	Υπόθεση C-93/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 17ης Μαρτίου 1994	15
94/C 120/31	Υπόθεση C-103/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1993 το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale de Nanterre στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου υποθέσεως μεταξύ Zoulika Krid και Caisse Nationale d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Salariés	16
94/C 120/32	Διαγραφή της υποθέσεως C-249/91	16

(συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
94/C 120/33	Διαγραφή της υποθέσεως C-30/92	16
94/C 120/34	Διαγραφή της υποθέσεως C-155/92	16
94/C 120/35	Διαγραφή της υποθέσεως C-290/93	16
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
94/C 120/36	Υποδείξεις προς τους δικηγόρους και τους εκπροσώπους των διαδίκων σχετικά με την έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, τις οποίες συνέταξε ο Γραμματέας δυνάμει του άρθρου 18 παράγραφος 2 των οδηγιών προς τον Γραμματέα της 3ης Μαρτίου 1994	16
94/C 120/37	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-82/92: Manuel Cortes Jimenez κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Επιβεβαιωτική πράξη — Προϋποθέσεις συμμετοχής σε διαγωνισμό — Πανεπιστημιακές σπονδές αποδεικνύόμενες με δίπλωμα — Συντομευμένες σπονδές που πραγματοποιήθηκαν στην Ισπανία</i>)	18
94/C 120/38	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-100/92, Giuseppe La Pietra κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Υπάλληλος — Μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων — Γενικές διατάξεις προς εκτέλεση του ΚΥΚ — Δημοσιότητα — Προθεσμία υποβολής της αιτήσεως — Γνώση εκ μέρους του ενδιαφερομένου — Αποσβεστική προθεσμία — Αρχή της χρηστής διοικήσεως — Υποχρέωση αρωγής</i>)	18
94/C 120/39	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-43/91: Paul Edwin Hoyer κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Σύμβαση και αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής — Ίση μεταχείριση</i>)	18
94/C 120/40	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-44/91, Carine Smets κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Σύμβαση και αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής — Ίση μεταχείριση</i>)	19
94/C 120/41	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-51/91: Paul Edwin Hoyer κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Απόλυση</i>)	19
94/C 120/42	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-52/91: Carine Smets κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Απόλυση</i>)	19
94/C 120/43	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-8/93, Michelle Huet κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Υπάλληλος — Θάνατος του/της συζύγου — Χορήγηση συντάξεως ορφανού δυνάμει των άρθρων 80, τέταρτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και 37, πέμπτο εδάφιο, του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού — Θάνατος επελθών πριν από την ανάληψη υπηρεσίας στις Κοινότητες</i>)	20
94/C 120/44	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου επί της υποθέσεως T-589/93 R: Susan Ryan-Sheridan κατά Ευρωπαϊκού Ιδρύματος για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας	20

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
94/C 120/45	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-56/94 R, Raffaele de Santis κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	21
94/C 120/46	Υπόθεση T-84/94: Προσφυγή της Bundesverband der Bilanzbuchhalter e. V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 1994 ...	21
94/C 120/47	Υπόθεση T-85/94: Προσφυγή της Eugénio Branco Lda κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 1994	21
94/C 120/48	Υπόθεση T-93/94: Προσφυγή του Michael Becker κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού συνεδρίου που ασκήθηκε την 1η Μαρτίου 1994	22
94/C 120/49	Υπόθεση T-97/94: Προσφυγή του Δημητρίου Κουσίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 9 Μαρτίου 1994	22
94/C 120/50	Υπόθεση T-99/94: Προσφυγή της Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994	23
94/C 120/51	Υπόθεση T-101/94: Αγωγή του A. J. Dubbelhuis και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994	23
94/C 120/52	Υπόθεση T-102/94: Αγωγή του M. J. Scheele και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994	24
94/C 120/53	Υπόθεση T-103/94: Αγωγή του G. J. M. Frieling και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994	24
94/C 120/54	Υπόθεση T-104/94: Αγωγή των H. Rozema και B. L. van der Wijk κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994	24
94/C 120/55	Υπόθεση T-105/94: Αγωγή του W. Talsma κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994	25
94/C 120/56	Υπόθεση T-106/94: Αγωγή του R. και F. Visser και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 1994	25
94/C 120/57	Υπόθεση T-107/94: Προσφυγή της C. Kik κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 15 Μαρτίου 1994	26
94/C 120/58	Υπόθεση T-108/94: Προσφυγή της Elena Candiotte κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 16 Μαρτίου 1994	26
94/C 120/59	Υπόθεση T-110/94: Προσφυγή-αγωγή της Beatriz Sánchez Mateo κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 1994	27
94/C 120/60	Υπόθεση T-111/94: Προσφυγή-αγωγή του Giovanni Ouzounoff Poroff κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 1994	28

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 23ης Φεβρουαρίου 1994

στην υπόθεση C-236/92 (αίτηση του προέδρου του Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Comitato di coordinamento per la difesa della Cava κ.λπ. κατά Regione Lombardia κ.λπ. ⁽¹⁾

(«Απόρριψη αστικών στερεών αποβλήτων — Οδηγία 75/442/ΕΟΚ»)

(94/C 120/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-236/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του προέδρου του Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Comitato di coordinamento per la difesa della Cava κ.λπ. και Regione Lombardia κ.λπ., η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου περί του περιβάλλοντος και, συγκεκριμένα, της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1975 περί αποβλήτων ⁽²⁾, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη (εισηγητή), R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, P. J. G. Karteyn και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 23 Φεβρουαρίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 4 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1975 περί αποβλήτων δεν γεννά υπέρ των ιδιωτών δικαιώματα που τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να προστατεύουν.

(1) ΕΕ αριθ. C 177 της 14. 7. 1992.

(2) ΕΕ αριθ. L 194 της 25. 7. 1975, σ. 47· Ειδ. εκδ. 15/01, σ. 129.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 24ης Φεβρουαρίου 1994

στην υπόθεση C-368/92 (αίτηση του cour d'appel de Toulouse για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Administration des Douanes κατά Solange Chiffre ⁽¹⁾

(«Σύστημα γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων — Πιστοποιητικό καταγωγής»)

(94/C 120/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-368/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του cour d'appel de Toulouse (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Administration des Douanes και Solange Chiffre, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των διατάξεων των κανονισμών (ΕΟΚ) αριθ. 3749/83 της Επιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 1983 ⁽²⁾ και (ΕΟΚ) αριθ. 693/88 της Επιτροπής της 4ης Μαρτίου 1988 ⁽³⁾ περί του ορισμού της εννοίας των προϊόντων καταγωγής για την εφαρμογή δασμολογικών προτιμήσεων χορηγουμένων από την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα σε ορισμένα προϊόντα αναπτυσσομένων χωρών, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Gténisse και M. Zuleeg (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 24 Φεβρουαρίου απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το ενεργήματα του συστήματος δασμολογικών προτιμήσεων που χορηγεί η Κοινότητα σε ορισμένα προϊόντα προελεύσεως αναπτυσσομένων χωρών απόλλεται, οσάκις το πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α», που εκδόθηκε κατά την εξαγωγή

των προϊόντων κατ' εφαρμογή των κανονισμών (ΕΟΚ) αριθ. 3749/83 της Επιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 1983 και (ΕΟΚ) αριθ. 693/88 της Επιτροπής της 4ης Μαρτίου 1988 περί του ορισμού της εννοίας των προϊόντων καταγωγής για την εφαρμογή δασμολογικών προτιμήσεων χορηγουμένων από την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα σε ορισμένα προϊόντα αναπτυσσομένων χωρών, δεν αναφέρει ως χώρα προορισμού ένα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας αλλά άλλη χώρα. Πάντως το ενεργήτμημα της δασμολογικής απαλλαγής δεν μπορεί να μη χορηγηθεί στην περίπτωση όπου η αρμόδια κυβερνητική αρχή της χώρας εξαγωγής εξέδωσε εκ των υστέρων νέο πιστοποιητικό που ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις τις οποίες θέτει το κοινοτικό δίκαιο.

(¹) ΕΕ αριθ. C 278 της 27. 10. 1992.

(²) ΕΕ αριθ. L 372 της 31. 12. 1983, σ. 1· Ειδ. εκδ. 02/10, σ. 125.

(³) ΕΕ αριθ. L 77 της 22. 3. 1988, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 9ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-291/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (¹)

(«Παράβαση κράτους — Παράλειψη εκτέλεσεως αποφάσεως του Δικαστηρίου με την οποία διαπιστώθηκε παράβαση»)

(94/C 120/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-291/93, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπροσωπούμενη από τον Vittorio Di Bucci) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπροσωπούμενης από τον καθηγητή Luigi Ferrari Bravo, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών, επικουρούμενο από τον Pier Giorgio Ferri, avvocato dello Stato), που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή) και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κυρία υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Μαρτίου 1994 απόφαση με το εξής διατακτικό:

1. Η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του

Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της συνθήκης ΕΟΚ.

2. Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 177 της 29. 6. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 15ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-387/92 (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana): Banco de Crédito Industrial SA, υπό τη σημερινή του επωνυμία Banco Exterior de España SA, κατά Ayuntamiento de Valencia (¹)

(«Ανταγωνισμός — Δημόσιες επιχειρήσεις — Φορολογική απαλλαγή — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης — Κρατική ενίσχυση»)

(94/C 120/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-387/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Ισπανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Banco de Crédito Industrial SA, υπό τη σημερινή του επωνυμία Banco Exterior de España SA, και Ayuntamiento de Valencia, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 86, 90 και 92 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και ορισμένων διατάξεων της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των συνθηκών της 12ης Ιουνίου 1985 (²), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida και M. Díez de Velasco, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, R. Joliet, F. A. Schockweiler (εισηγητή), G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Μέτρο με το οποίο κράτος μέλος παρέχει φορολογική απαλλαγή σε δημόσιες επιχειρήσεις συνιστά κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της Συνθήκης· οσάκις μια τέτοια ενίσχυση έχει τον χαρακτήρα υφισταμένης ενισχύσεως, μπορεί να χορηγηθεί εφόσον η

Επιτροπή δεν έχει διαπιστώσει το ασυμβίβαστό της με την κοινή αγορά.

(¹) ΕΕ αριθ. C 316 της 3. 12. 1992.

(²) ΕΕ αριθ. L 302 της 15. 11. 1985, σ. 23.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 15ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-45/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 7 και 59 της συνθήκης ΕΟΚ — Δυσμενής διάκριση — Είσοδος στα μουσεία»)

(94/C 120/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-45/93, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Blanca Rodríguez Galindo) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωποι: Alberto José Navarro González και Gloria Calvo Díaz, abogado del Estado), που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, εφαρμόζοντας σύστημα κατά το οποίο οι ισπανοί πολίτες, οι αλλοδαποί που κατοικούν στην Ισπανία και οι νέοι κάτω των 21 ετών που έχουν τη ιθαγένεια άλλων κρατών μελών της ΕΟΚ δικαιούνται δωρεάν εισόδου στα εθνικά μουσεία, ενώ οι υπήκοοι των άλλων κρατών μελών ηλικίας άνω των 21 ετών πρέπει να καταβάλλουν εισιτήριο, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 7 και 59 της συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή) και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: J. G. Giraud, εξέδωσε στις 15 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το Βασίλειο της Ισπανίας, εφαρμόζοντας σύστημα κατά το οποίο οι ισπανοί πολίτες, οι αλλοδαποί που κατοικούν στην Ισπανία και οι νέοι κάτω των 21 ετών που έχουν τη ιθαγένεια άλλων κρατών μελών της ΕΟΚ δικαιούνται δωρεάν εισόδου στα εθνικά μουσεία, ενώ οι υπήκοοι των άλλων κρατών μελών ηλικίας άνω των 21 ετών πρέπει να καταβάλλουν εισιτήριο, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 7 και 59 της συνθήκης ΕΟΚ.
2. Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στο δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 75 της 17. 3. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 22ας Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-375/92: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (¹)

(«Παράβαση κράτους — Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Ξεναγοί — Επαγγελματικός χαρακτηρισμός από την εθνική κανονιστική ρύθμιση»)

(94/C 120/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-375/92, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: καταρχάς ο Rafael Pellicer, εν συνεχεία η María Blanca Rodríguez Galindo) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωποι: Alberto José Navarro González και Miguel Bravo-Ferrer Delgado, abogado del Estado), που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί από το Δικαστήριο ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, εξαρτώντας την πρόσβαση στο επάγγελμα του ξεναγού και του ξεναγού-διερμηνέα από την επιτυχία σε ορισμένες εξετάσεις, στις οποίες επιτρέπεται να συμμετέχουν αποκλειστικώς Ισπανοί υπήκοοι, μη προβλέποντας διαδικασία εξέτασης και συγκρίσεως των γνώσεων υπηκόου της Κοινότητας, που είναι κάτοχος διπλώματος ξεναγού ή ξεναγού-διερμηνέα χορηγηθέντος εντός άλλου κράτους μέλους, με αυτές που απαιτούνται στην Ισπανία, διαδικασία που να επιτρέπει είτε να αναγνωριστεί το δίπλωμα που χορηγήθηκε στο εν λόγω κράτος μέλος, είτε να υποβληθεί ο κάτοχος του διπλώματος σε εξετάσεις περιοριζόμενες στα μαθήματα που δεν διδάχθηκε, απαιτώντας επαγγελματική ταυτότητα πιστοποιούσα κατάρτιση, αποδεικνυόμενη κατόπιν εξέτασης, για την παροχή υπηρεσιών ξεναγού και ξεναγού-διερμηνέα που ταξιδεύει με ομάδα τουριστών προερχόμενη από άλλο κράτος μέλος, όταν η εν λόγω παροχή υπηρεσιών πραγματοποιείται στην Ισπανία, εντός συγκεκριμένης γεωγραφικής ζώνης, και εφόσον η παροχή των υπηρεσιών αυτών συνίσταται στη συνοδεία των τουριστών αυτών σε άλλους χώρους, πλην μουσείων και ιστορικών μνημείων, όπου είναι αναγκαία η παρουσία ειδικευμένου ξεναγού και, τέλος, μη παρέχοντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες που του ζητήθηκαν σχετικά με την κανονιστική ρύθμιση των Αυτονόμων Περιφερειών στον τομέα των δραστηριοτήτων των ξεναγών και των ξεναγών-διερμηνέων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5, 48, 52 και 59 της συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida και M. Díez de Velasco, προέδρους τμήματος, K. N. Κακουρη, F. A. Schockweiler, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 22 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το Βασίλειο της Ισπανίας

— εξαρτώντας την πρόσβαση στο επάγγελμα του ξεναγού και του ξεναγού-διερμηνέα από την επιτυχία σε

ορισμένες εξετάσεις, στις οποίες επιτρέπεται να συμμετέχουν αποκλειστικώς ισπανοί υπήκοοι,

- μη προβλέποντας διαδικασία εξέτασης και συγκρίσεως των γνώσεων υπηκόου της Κοινότητας, που είναι κάτοχος διπλώματος ξεναγού ή ξεναγού-διερμηνέα χορηγηθέντος εντός άλλου κράτους μέλους, με αυτές που απαιτούνται στην Ισπανία, διαδικασία που να επιτρέπει είτε να αναγνωρισθεί το δίπλωμα που χορηγήθηκε στο εν λόγω άλλο κράτος μέλος, είτε να υποβληθεί ο κάτοχος του διπλώματος σε εξετάσεις περιοριζόμενες στα μαθήματα που δεν διδάχθηκε, αν η κατάρισή του είναι ανεπαρκής κατά τα ισπανικά κριτήρια,
- απαιτώντας επαγγελματική ταυτότητα πιστοποιούσα κατάρτιση, αποδεικνυόμενη κατόπιν εξέτασης, για την παροχή υπηρεσιών ξεναγού και ξεναγού-διερμηνέα που ταξιδεύει με ομάδα τουριστών προερχομένη από άλλο κράτος μέλος, όταν η εν λόγω παροχή υπηρεσιών πραγματοποιείται στην Ισπανία, εντός συγκεκριμένης γεωγραφικής ζώνης, και εφόσον η παροχή των υπηρεσιών αυτών συνίσταται στη συνοδεία των τουριστών αυτών σε άλλους χώρους, πλην μουσείων και ιστορικών μνημείων, όπου είναι αναγκαία η παρουσία ειδικευμένου ξεναγού και
- μη παρέχοντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες που του ζητήθηκαν σχετικά με την κανονιστική ρύθμιση των αυτονόμων περιφερειών στον τομέα των δραστηριοτήτων των ξεναγών και των ξεναγών-διερμηνέων,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52, 59 και 5 της συνθήκης ΕΟΚ.

2. Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 324 της 10. 12. 1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 23ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-268/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (¹)

(«Παράβαση — Μη μεταφορά οδηγίας»)

(94/C 120/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-268/93, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Blanca Rodríguez Galindo) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωποι: Alberto Navarro González και Miguel Bravo-Ferrer Delgado, abogado del Estado), που έχει ως αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπής τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 88/320/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1988, για την επιθεώρηση και τον έλεγχο της ορθής εργαστηριακής πρακτικής (²) ή μη εκδίδοντας τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή του, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ, το

Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, J. C. Moitinho de Almeida και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg (εισηγητή), J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 23 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το Βασίλειο της Ισπανίας, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 88/320/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 7ης Ιουνίου 1988, για την επιθεώρηση και τον έλεγχο της ορθής εργαστηριακής πρακτικής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ.

2. Καταδικάζει το Βασίλειο τη Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 153 της 4. 6. 1993.

(²) ΕΕ αριθ. L 145 της 11. 6. 1988, σ. 35.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 24ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-2/92 (αίτηση του High Court of Justice, Queen's Bench Division για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Queen κατά Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Dennis Clifford Bostock (¹)

(«Συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος - Λήξη της αγρομισθώσεως — Μεταβίβαση της ποσότητας αναφοράς στον ιδιοκτήτη — Μη υποχρέωση αποζημιώσεως του αποχωρούντος μισθωτή»)

(94/C 120/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-2/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice, Queen's Bench Division, προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 117 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ The Queen και Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Dennis Clifford Bostock, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της κοινοτικής ρυθμίσεως σχετικά με το σύστημα συμπληρωματικής εισφοράς επί του γάλακτος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 856/84 του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (²), τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 857/84 του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 στον τομέα του

γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων⁽³⁾ και τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1371/84 της Επιτροπής της 16ης Μαΐου 1984 για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68⁽⁴⁾, καθώς και τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, R. Joliet, F. Grévisse, M. Zuleeg (εισηγητή), P. J. G. Karpeyn και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε απόφαση στις 24 Μαρτίου 1994 με το εξής διατακτικό:

Η κοινοτική ρύθμιση του συστήματος συμπληρωματικής εισφοράς επί του γάλακτος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 856/84 του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 857/84 του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1371/84 της Επιτροπής της 16ης Μαΐου 1984 για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68, καθώς και οι γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου δεν επιβάλλουν σε κράτος μέλος την υποχρέωση θεσπίσεως ρυθμίσεως περί αποζημιώσεως του αποχωρούντος μισθωτή από τον εκμισθωτή ούτε παρέχουν απευθείας στον μισθωτή δικαίωμα τέτοιου είδους αποζημιώσεως συνεπεία της ποσότητας αναφοράς που μεταβιβάζεται στον εκμισθωτή κατά τη λήξη της συμβάσεως μισθώσεως.

(1) ΕΕ αριθ. C 33 της 11. 2. 1992.

(2) ΕΕ αριθ. L 90 της 1. 4. 1984, σ. 10· Ειδ. εκδ. 03/30, σ. 61.

(3) ΕΕ αριθ. L 90 της 1. 4. 1984, σ. 13· Ειδ. εκδ. 03/30, σ. 64.

(4) ΕΕ αριθ. L 132 της 18. 5. 1984, σ. 11· Ειδ. εκδ. 03/30, σ. 28.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 24ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-275/92 (αίτηση του High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Her Majesty's Customs and Excise κατά Gerhart Schindler και Jörg Schindler⁽¹⁾

(«Λαχειοφόροι αγορές»)

(94/C 120/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-275/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice of England and Wales (Queen's Bench Division) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Her Majesty's Customs and Excise και Gerhart Schindler και Jörg Schindler η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 36, 56 και

59 της συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida και M. Díez de Velasco, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse (εισηγητή), M. Zuleeg, P. J. G. Karpeyn και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε απόφαση στις 24 Μαρτίου 1994 με το εξής διατακτικό:

1. Η εισαγωγή διαφημιστικών εντύπων και λαχνών λαχειοφόρου αγοράς εντός κράτους μέλους, προκειμένου να συμμετέχουν οι κάτοικοι αυτού του κράτους μέλους σε λαχειοφόρο αγορά που διοργανώνεται σε άλλο κράτος μέλος, συνδέεται με δραστηριότητες «υπηρεσιών» κατά την έννοια του άρθρου 60 της συνθήκης και, κατά συνέπεια, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 59 της συνθήκης.
2. Εθνική νομοθεσία η οποία, όπως η βρετανική νομοθεσία περί των λαχειοφόρων αγορών, απαγορεύει, πλην προβλεπομένων από αυτήν εξαιρέσεων, τη διοργάνωση λαχειοφόρων αγορών στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.
3. Οι διατάξεις της συνθήκης περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών δεν αντιτίθενται σε νομοθεσία του είδους της βρετανικής νομοθεσίας περί των λαχειοφόρων αγορών, λαμβανομένης υπόψη της μέριμνας ασκήσεως κοινωνικής πολιτικής και προλήψεως της απάτης που τη δικαιολογούν.

(1) ΕΕ αριθ. C 187 της 24. 7. 1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-71/93 (αίτηση του Arbeidshof te Gent για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Guido Van Poucke κατά Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen και Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen⁽¹⁾

(«Κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων — Προσδιορισμός του εφαρμοστέου δικαίου»)

(94/C 120/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-71/93, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Arbeidshof te Gent (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Guido Van Poucke και 1. Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen και 2. Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 1, 2, 13 και 14γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 1971 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς,

στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως αυτός κωδικοποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου της 2ας Ιουνίου 1983 ⁽²⁾ το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, F. Grévisse (εισηγητή) και M. Zuleeg, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε απόφαση στις 24 Μαρτίου 1994 με το εξής διατακτικό:

1. Οι μόνιμοι εν ενεργεία στρατιωτικοί που υπηρετούν στο Βέλγιο εμπíπτουν στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 1971 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, εφόσον υπάγονται, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, στο γενικό σύστημα ασφαλίσεως των μισθωτών εργαζομένων κατ' ασθενείας και αναπηρίας, τομέας ιατρικής περιθάλψεως.
2. Η ασκούμενη υπό την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου δραστηριότητα προσώπου, το οποίο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, είναι μισθωτή δραστηριότητα κατά την έννοια του άρθρου 14γ, το οποίο καθορίζει τους ειδικούς κανόνες που ισχύουν επί προσώπων ασκούντων ταυτόχρονα μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.
3. Η προβλεπόμενη στο άρθρο 14γ παράγραφος 1 στοιχείο α), του κανονισμού νομοθεσία πρέπει να εφαρμόζεται, όσον αφορά τη μη μισθωτή δραστηριότητα, υπό τις αυτές προϋποθέσεις που θα ίσχυαν αν η εν λόγω δραστηριότητα ασκούνταν στο οικείο κράτος μέλος.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 114 της 24. 4. 1993.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 230 της 22. 8. 1983, σ. 6.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-148/93 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): 3M Medica GmbH κατά Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main ⁽¹⁾

(«Κοινό δασμολόγιο — Σανδάλιο και υπόδημα προοριζόμενα να φοριούνται πάνω από γύψινο επίδεσμο — Δασμολογική κατάταξη»)

(94/C 120/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-148/93, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ 3M Medica GmbH και Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της κλάσεως 9021 του κοινού δασμολογίου, όπως ίσχυε υπό τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2587/91 της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1991 περί τροποποιήσεως

του παραρτήματος I του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2658/87 του Συμβουλίου περί της δασμολογικής και στατιστικής ονοματολογίας και του κοινού δασμολογίου ⁽²⁾, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, F. Grévisse και M. Zuleeg, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: J.-G. Giraud, εξέδωσε απόφαση στις 24 Μαρτίου 1994 με το εξής διατακτικό:

1. Σανδάλιο και υπόδημα με εξωτερικά πέλματα από πλαστική ύλη, τα οποία φέρουν στο πάνω μέρος τους υφαντικές ύλες ή πλαστική ύλη αντιστοίχως και προορίζονται να φοριούνται πάνω από τον γύψινο επίδεσμο του ποδιού, δεν αποτελούν «είδη ορθοπεδικής» που υπάγονται στην κλάση 9021 της συνδυασμένης ονοματολογίας (1992).
2. Τα προαναφερόμενα είδη δεν πρέπει να θεωρηθούν ως «είδη» ή «συσκευές για κατάγματα» (διάκριση 9021 19 90) ή ως μέρη η παραρτήματα ειδών ή συσκευών ορθοπεδικής ή για κατάγματα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 142 της 20. 5. 1993.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 259 της 16. 9. 1991, σ. 1.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 11ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση C-6/94 R: Descom Scales Manufacturing Co. Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ⁽¹⁾

(«Ασφαλιστικά μέτρα — Αναστολή εκτελέσεως — Προϋποθέσεις — Οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ»)

(94/C 120/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-6/94 R, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, εταιρεία κορεατικού δικαίου, με έδρα την Σεούλ (Κορέα), εκπροσωπούμενη από τον Pierre Didier, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Mosar, 8, rue Notre-Dame κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: Bjarne Hoff-Nielsen και Jorge Monteiro επικουρούμενοι από τον Philip Bentley), που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως, ως προς αυτήν, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2887/93 του Συμβουλίου της 20ής Οκτωβρίου 1993 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρονικών ζυγών καταγωγής Σιγκαπούρης και Δημοκρατίας της Κορέας ⁽²⁾, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 1994 Διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
2. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 43 της 12. 2. 1994.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 263 της 22. 10. 1993, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 16 Φεβρουαρίου 1994

(Υπόθεση C-67/94)

(94/C 120/13)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 16 Φεβρουαρίου 1994, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να θεσπίσει τις διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 90/167/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 1990, περί καθορισμού των όρων παρασκευής, διαθέσεως στην αγορά και χρήσεως των φαρμακικών ζωοτροφών στην Κοινότητα, εκτός του άρθρου 11 παράγραφος 2 ή/και παραλείποντας να ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει τόσο από την οδηγία και συγκεκριμένως από το άρθρο 15 αυτής, όσο και από τη συνθήκη για των ίδρύση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.
2. Να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΟΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, επιβάλλει σιωπηρώς την υποχρέωση στα κράτη μέλη να τηρούν την προθεσμία που θέτει η οδηγία για τη συμμόρφωση προς αυτή. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε την 1η Οκτωβρίου 1991, χωρίς η Ιρλανδία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την επίμαχη οδηγία.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 92 της 7. 4. 1990, σ. 42.

Προσφυγή της Γαλλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1994

(Υπόθεση C-68/94)

(94/C 120/14)

Η Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Marc Belorgey και τις Edwige Belliard και Catherine de Salins, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την Πρεοβεία της Γαλλίας, 9, boulevard du Prince Henri, άσκησε στις 18 Φεβρουαρίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση που εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 1993 η Επιτροπή σχετικά με την έγκριση, στο

πλαίσιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου, της συγκεντρώσεως των εταιρειών KALI και SALZ(MdK/TREUHAND,

2. να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

— Μη τήρηση της αρχής περί στενής και διαρκούς επαφής με τις αρχές των κρατών μελών (άρθρο 19 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου): η Επιτροπή γνωστοποίησε επισήμως τα στοιχεία που ζήτησαν οι γαλλικές αρχές πριν από έναν τουλάχιστο μήνα μόλις κατά τη συνεδρίαση της συμβουλευτικής επιτροπής και ύστερα από σχετική παρέμβαση της γαλλικής αντιπροσωπείας. Πάντως, τα κοινοποιηθέντα αριθμητικά στοιχεία περιείχαν χονδροειδές λάθος όσον αφορά την ποσότητα ποτάσας που διοχέτευσε στο Βέλγιο η εμπορική εταιρεία ποτάσας και αζώτου (SCPA). Η ατελής και εκπρόθεσμη διαβίβαση πληροφοριών, μερικές από τις οποίες ήταν εσφαλμένες, είχε επίπτωση στη διαμόρφωση της θέσεως που υποστήριξαν οι εθνικές αρχές κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και ειδικότερα κατά τη συνεδρίαση της συμβουλευτικής επιτροπής.

— Πεπλανημένες εκτιμήσεις ως προς την επίπτωση της συγκεντρώσεως επί της κοινοτικής αγοράς εκτός της Γερμανίας.

— Εσφαλμένη οριοθέτηση της οικείας γεωγραφικής αγοράς: η ανάλυση της Επιτροπής επικεντρώνεται αποκλειστικά και μόνο στο να καταδείξει ότι η Γερμανία αποτελεί επί μέρους αγορά (γεγονός το οποίο δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα), δεν αποδεικνύει όμως ότι υφίσταται συναφώς αγορά αποτελούμενη από το σύνολο των λοιπών κρατών μελών.

— Εσφαλμένη χρήση του όρου συλλογική δεσπόζουσα θέση: ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 αναφέρεται μόνο στη δημιουργία ή ενίσχυση ατομικής δεσπόζουσας θέσεως. Δεν πρόκειται για διάταξη εφαρμογής του άρθρου 86 ΕΚ, αλλά για διάταξη θεμελιούμενη κυρίως στο άρθρο 235 ΕΚ. Η προσφυγή στην έννοια της συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως και η εφαρμογή της σε συγκεκριμένη περίπτωση που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 ενδέχεται να έχει — ενόψει μη προβολής αιτιάσεων περί καταχρήσεως — αρνητικές συνέπειες για εκείνο από τους πόλους του ολιγοπωλίου που είναι άσχετος προς τη συγκέντρωση. Στην παρούσα φάση εξελίξεως της κοινοτικής νομοθεσίας, είναι δυνατό τυχόν απόφαση της Επιτροπής να θίγει ευθέως τα βασικά συμφέροντα επιχειρήσεως τελούσας σε παρόμοια κατάσταση, χωρίς μάλιστα να της επιτρέπει να αναπτύξει τις παρατηρήσεις της υπό συνθήκες μη παραβιάζουσες την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

— (Επικουρικώς) Προφανώς πεπλανημένη εκτίμηση της ανάλυσεως των προϋποθέσεων ασκήσεως ανταγωνισμού στην κοινοτική αγορά εκτός της Γερμανίας: η Επιτροπή δεν παραθέτει αναλυτικώς τον βαθμό

συγκεντρώσεως της προσφοράς πριν και μετά την πράξη. Διαπιστώνει ότι η MdK αντιμετωπίζει μεγάλες δυσχέρειες, παραλείπει όμως να συναγάγει εξ αυτού το συμπέρασμα ότι ο αποκλεισμός του ανταγωνιστή αυτού δεν επιφέρει ουσιώδη τροποποίηση των δομών της οικείας αγοράς. Ενσωματώνοντας τεχνηέντως τη Γαλλία σε ευρύτερο σύνολο, οριζόμενο ως η Κοινότητα εκτός της Γερμανίας, η Επιτροπή υπερεκτιμά τη βαρύτητα της SCPA, εταιρείας η οποία στην πραγματικότητα έχει ισχύ μόνο στη Γαλλία. Η σύγκριση των καταστάσεων της KALI και SALZ/MdK, αφενός, και της SCPA, αφετέρου, οδηγεί σε έντονη ανισορροπία υπέρ των KALI και SALZ. Η Επιτροπή δεν εξετάζει την οικονομική ισχύ της πελατείας, ενώ αγνοεί την επίδραση των χαμηλού επιπέδου εμποδίων διεισδύσεως των αγορών των κρατών μελών πλην της Γερμανίας και της Γαλλίας. Περιορίζεται σε ασαφείς και αόριστες σκέψεις για να υποστηρίξει ότι υφίστανται συνθήκες ευνοούσες τη δημιουργία συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως και συνάγει παρακινδυνευμένα συμπεράσματα από συμπεριφορά χρονολογούμενη από είκοσι και πλέον έτη ή από τη συμμετοχή των δύο πλευρών σε αυστριακή κοινοπραξία εξαγωγών.

- Καταχρηστική επιβολή όρων και επιβαρύνσεων σε τρίτο μη συμμετέχοντα στο εγχείρημα: η Επιτροπή εξαρτά την έγκριση της συγκεντρώσεως των KALI και SALZ MdK από την τήρηση των προϋποθέσεων και υποχρεώσεων που βαρύνουν τόσο την SCPA όσο και τις KALI και SALZ. Καμία όμως διάταξη του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 δεν παρέχει στην Επιτροπή την ευχέρεια να επιβάλει τέτοιους όρους σε επιχείρηση τρίτη ως προς το εγχείρημα.
 - Πεπλανημένες εκτιμήσεις ως προς την επίπτωση της συγκεντρώσεως επί της γερμανικής αγοράς.
 - Εσφαλμένη επίκληση της θεωρίας περί της μη συμμετέχουσας εταιρείας: το εγχείρημα ότι η υπό εξέταση συγκέντρωση είναι προτιμότερη για τον ανταγωνισμό από τη λύση που συνίσταται στη διατήρηση ως μετόχου του Δημοσίου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Στη νέα εταιρεία, το Δημόσιο ως μέτοχος (TREUHAND) συμμετέχει με ποσοστό 49 % επί του κεφαλαίου, ενώ προβλέπεται ότι χορηγεί μαζικές ενισχύσεις για την αναδιάρθρωση του τομέα επί αόριστο χρόνο.
- Ο προβαλλόμενος ισχυρισμός ότι δεν εμφανίστηκαν άλλοι δυνάμει αγοραστές που θα επέφεραν μικρότερη ζημιά στον ανταγωνισμό δεν έχει αποδειχθεί· δεν λαμβάνει υπόψη ότι οι συνδιακαλιστικές ενώσεις της MdK κατήγγειλαν την έλλειψη διαφανείας κατά τη διαδικασία της προσκλήσεως υποβολής προσφορών.
- Έλλειψη προϋποθέσεων και επιβαρύνσεων για την έγκριση του εγχειρήματος στη γερμανική αγορά: η γαλλική κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι ο στόχος της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας επιτρέπει ενδεχομένως την ως ένα βαθμό προσέγγιση των επιχειρήσεων, έστω και αν αυτή οδηγεί στην ενίσχυση δεσποζουσών θέσεων. Πάντως, ο βασικός

στόχος του κοινοτικού ελέγχου των συγκεντρώσεων θα έπρεπε να καθιστά στη συγκεκριμένη περίπτωση υποχρεωτική την ανάληψη συγκεκριμένων και επαρκών δεσμεύσεων με στόχο την απελευθέρωση του ανταγωνισμού στη γερμανική αγορά.

Αιτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994 στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Beiersdorf AG

(Υπόθεση C-71/94)

(94/C 120/15)

Με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 1994, το Bundesgerichtshof — πρώτο πολιτικό τμήμα — στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Beiersdorf AG, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- α) Δικαιούται ο δικαιούχος δικαιώματος επί διεθνώς καταχωρηθέντος σήματος (στο εξής: ΔΚ σήμα), το οποίο ισχύει για το κράτος μέλος Α, σύμφωνα με το άρθρο 36 της συνθήκης ΕΟΚ, επικαλούμενος το εν λόγω δικαίωμα, να εμποδίζει έναν εισαγωγέα να αγοράζει χονδρικός, από την δικαιούχο δικαιώματος επί του σήματος εντός του κράτους μέλους Β, φάρμακα, για τα οποία απαιτείται συνταγή ιατρού και τα οποία φέρουν τα ΔΚ σήμα και έχουν διατεθεί στην αγορά του εν λόγω κράτους μέλους Β υπό το ΔΚ σήμα, να τα διαθέτει αυτά στην αγορά του κράτους μέλους Α, ανασυσκευασμένα σύμφωνα με τον συνήθη τρόπο με τον οποίο οι ιατροί εκδίδουν τις συνταγές τους — ο οποίος επικρατεί εντός του κράτους μέλους Α, κατόπιν συστάσεως κεντρικών ενώσεων (μεταξύ άλλων της φαρμακευτικής βιομηχανίας) περί των ανταποκρινόμενων στις θεραπευτικές αγωγές μεγεθών συσκευασίας, και ο οποίος αποκλίνει ως προς τα μεγέθη συσκευασίας από αυτά που ισχύουν στο κράτος μέλος Β, τα οποία έχουν νομοθετικό έρεισμα — και εντός εξωτερικής συσκευασίας που επινόησε ο εισαγωγέας, αν στην εν λόγω συσκευασία περιλαμβάνονται μια αρχική συσκευασία με τα αρχικά πλακίδια μπλίστερ που προέρχονται από το κράτος μέλος Β, καθώς και μεμονωμένα άλλα αποκομμένα αρχικά πλακίδια μπλίστερ, η δε εξωτερική συσκευασία έχει ένα άνοιγμα, δια του οποίου είναι ορατό το περιλαμβανόμενο στην αρχική συσκευασία ΔΚ σήμα, ενώ η εξωτερική συσκευασία έχει μεν ένδειξη περί της συσκευασίας και της πωλήσεως από τον εισαγωγέα, αλλά δεν έχει καμία ένδειξη περί του παρασκευαστή; Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα το γεγονός ότι τα αρχικά πλακίδια-μπλίστερ έχουν στην πίσω πλευρά τους την (ξενόγλωσση για το κράτος μέλος Α) μνεία των ημερών δύο συνεχόμενων εβδομάδων, η οποία καθίσταται ατελής με την κοπή των πλακιδίων μπλίστερ;
- β) Αρκεί για την ύπαρξη συγκεκριμένου περιορισμού στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, κατά την έννοια του άρθρου 36 της συνθήκης ΕΟΚ, το γεγονός ότι η επίκληση του κατά το εθνικό δίκαιο δικαιώματος επί του σήματος, σε συνδυασμό με το εφαρμοζόμενο από τον δικαιούχο του δικαιώματος επί του ΚΔ σήματος σύστημα εμπορίας, αντικειμενικά, έχει ως αποτέλεσμα τη στεγανοποίηση των αγορών μεταξύ των κρατών μελών ή απαιτείται γι' αυτό η απόδειξη ότι ο δικαιούχος του δικαίω-

ματος επί του ΔΚ σήματος χρησιμοποιεί το δικαίωμά του επί του σήματος με το εφαρμοζόμενο από αυτόν σύστημα εμπορίας με σκοπό να προκαλέσει τεχνητή στεγανοποίηση των αγορών;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994 στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Boehringer Ingelheim KG

(Υπόθεση C-72/94)

(94/C 120/16)

Με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 1994, το Bundesgerichtshof — πρώτο πολιτικό τμήμα — στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Boehringer Ingelheim KG, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- α) Δικαιούται ο δικαιούχος δικαιώματος επί διεθνώς καταχωρηθέντος σήματος (στο εξής: ΔΚ σήμα), το οποίο ισχύει για το κράτος μέλος Α, σύμφωνα με το άρθρο 36 της συνθήκης ΕΟΚ, επικαλούμενος το εν λόγω δικαίωμα, να εμποδίζει έναν εισαγωγέα να αγοράζει χονδρικός, από την δικαιούχο δικαιώματος επί του σήματος εντός του κράτους μέλους Β, φάρμακα, για τα οποία απαιτείται συνταγή ιατρού και τα οποία φέρουν τα ΔΚ σήμα και έχουν διατεθεί στην αγορά του εν λόγω κράτους μέλους Β υπό το ΔΚ σήμα, να τα διαθέτει αυτά στην αγορά του κράτους μέλους Α, ανασυσκευασμένα σύμφωνα με τον συνήθη τρόπο με τον οποίο οι ιατροί εκδίδουν τις συνταγές τους — ο οποίος επικρατεί εντός του κράτους μέλους Α, κατόπιν συστάσεως κεντρικών ενώσεων (μεταξύ άλλων της φαρμακευτικής βιομηχανίας), και ο οποίος αποκλίνει ως προς τα μεγέθη συσκευασίας από αυτά που ισχύουν στο κράτος μέλος Β, τα οποία έχουν νομοθετικό έρεισμα — και εντός εξωτερικής συσκευασίας που επινόησε ο εισαγωγέας, αν στην εν λόγω συσκευασία περιλαμβάνονται μια αρχική συσκευασία με τα αρχικά πλακίδια μπλίστερ που προέρχονται από το κράτος μέλος Β, καθώς και μεμονωμένα άλλα αποκομμένα αρχικά πλακίδια μπλίστερ, η δε εξωτερική συσκευασία έχει ένα άνοιγμα, δια του οποίου είναι ορατό το περιλαμβανόμενο στην αρχική συσκευασία ΔΚ σήμα, ενώ η εξωτερική συσκευασία έχει μεν ένδειξη περί της συσκευασίας και της πωλήσεως από τον εισαγωγέα, αλλά δεν έχει καμία ένδειξη περί του παρασκευαστή;
- β) Αρκεί για την ύπαρξη συγκεκριμένου περιορισμού στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, κατά την έννοια του άρθρου 36, δεύτερη φράση, της συνθήκης ΕΟΚ, το γεγονός ότι η επίκληση του κατά το εθνικό δίκαιο δικαιώματος επί του σήματος, σε συνδυασμό με το εφαρμοζόμενο από τον δικαιούχο του δικαιώματος επί του ΚΔ σήματος σύστημα εμπορίας, αντικειμενικά, έχει ως αποτέλεσμα τη στεγανοποίηση των αγορών μεταξύ των κρατών μελών ή απαιτείται γι' αυτό η απόδειξη ότι ο δικαιούχος του δικαιώματος επί του ΔΚ σήματος χρησιμοποιεί το δικαίωμά του επί του σήματος με το εφαρμοζόμενο από αυτόν σύστημα εμπορίας με σκοπό να προκαλέσει τεχνητή στεγανοποίηση των αγορών;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994 στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Farmitalia Carlo Erba GmbH

(Υπόθεση C-73/94)

(94/C 120/17)

Με Διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 1994, το Bundesgerichtshof — πρώτο πολιτικό τμήμα — στο πλαίσιο της διαφοράς Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH κατά Farmitalia Carlo Erba GmbH, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Δικαιούται ο δικαιούχος δικαιώματος επί σήματος, το οποίο ισχύει εντός του κράτους μέλους Α, σύμφωνα με το άρθρο 36 της συνθήκης ΕΟΚ, επικαλούμενος το εν λόγω δικαίωμα, να εμποδίζει έναν εισαγωγέα να αγοράζει χονδρικός από επιχείρηση συνδεόμενη στο πλαίσιο σχέσεως κοντσέρν με την δικαιούχο δικαιώματος επί του σήματος εντός του κράτους μέλους Β, φάρμακα, για τα οποία απαιτείται συνταγή ιατρού και τα οποία φέρουν το εν λόγω σήμα και έχουν διατεθεί στην αγορά του εν λόγω κράτους μέλους Β υπό το σήμα αυτό, να τα διαθέτει αυτά στην αγορά του κράτους μέλους Α, ανασυσκευασμένα σύμφωνα με τον συνήθη τρόπο με τον οποίο οι ιατροί εκδίδουν τις συνταγές τους — ο οποίος επικρατεί εντός του κράτους μέλους Α, κατόπιν συστάσεως κεντρικών ενώσεων (μεταξύ άλλων της φαρμακευτικής βιομηχανίας) περί των ανταποκρινομένων στις θεραπευτικές αγωγές μεγεθών συσκευασίας, και ο οποίος αποκλίνει ως προς τα μεγέθη συσκευασίας από αυτά που ισχύουν στο κράτος μέλος Β, τα οποία έχουν νομοθετικό έρεισμα — και
 - α) εντός εξωτερικής συσκευασίας που επινόησε ο εισαγωγέας, αν στην εν λόγω συσκευασία περιλαμβάνονται μια αρχική συσκευασία με τα αρχικά πλακίδια μπλίστερ που προέρχονται από το κράτος μέλος Β, καθώς και άλλα μεμονωμένα, αρχικά πλακίδια μπλίστερ, η δε εξωτερική συσκευασία έχει ένα άνοιγμα, δια του οποίου είναι ορατό το περιλαμβανόμενο στην αρχική συσκευασία σήμα, ενώ η εξωτερική συσκευασία έχει μεν ένδειξη περί της συσκευασίας και της πωλήσεως από τον εισαγωγέα, αλλά δεν έχει καμία ένδειξη περί του παρασκευαστή ή
 - β) εντός της φέρουσας το σήμα αρχικής συσκευασίας από το κράτος μέλος Β στο κράτος μέλος Α, αν αυτή συμπληρώθηκε από τον εισαγωγέα με αυτοκόλλητο, το οποίο αναγράφει την επωνυμία του και άλλα στοιχεία (ένδειξη βάρους, ημερομηνία λήξεως, αριθμό καταχώρησης κ.λπ.), και την προσθήκη πλακιδίου που αποκόπηκε από το αρχικό μπλίστερ, περιέχει δε πέντε δισκία;
2. Αρκεί για την ύπαρξη συγκεκριμένου περιορισμού στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, κατά την έννοια του άρθρου 36 δεύτερη φράση της συνθήκης ΕΟΚ, το γεγονός ότι η επίκληση του κατά το εθνικό δίκαιο δικαιώματος επί του σήματος, σε συνδυασμό με το εφαρμοζόμενο από τον δικαιούχο του δικαιώματος επί του σήματος σύστημα εμπορίας, αντικειμενικά, έχει ως αποτέλεσμα τη στεγανοποίηση των αγορών μεταξύ των κρατών μελών ή απαιτείται γι' αυτό η απόδειξη ότι ο δικαιούχος του δικαιώματος επί του σήματος χρησιμοποιεί το δικαίωμά του επί του σήματος με το εφαρμοζόμενο από αυτόν σύστημα εμπορίας με σκοπό να προκαλέσει τεχνητή στεγανοποίηση των αγορών;

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις
25 Φεβρουαρίου 1994**

(Υπόθεση C-75/94)

(94/C 120/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη προβλέποντας ποινικές ή διοικητικές διατάξεις παρέχουσες τη δυνατότητα αποτελεσματικής καταστολής των παραβάσεων της υποχρέωσης καταθέσεως του ημερολογίου πλοίου εντός 48 ωρών στις αρχές του κράτους μέλους σε λιμένα του οποίου καταπλέει το σκάφος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 1 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2241/87⁽¹⁾ και από το σημείο 4.2.1 του παραρτήματος IV του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2807/83⁽²⁾.
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Από το συνδυασμό των προαναφερθεισών διατάξεων προκύπτει ότι οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών οφείλουν να ασκούν ποινική δίωξη ή να κινούν διοικητική διαδικασία κατά του πλοιάρχου του οικείου σκάφους ή κάθε άλλου υπευθύνου όταν διαπιστώνουν, κατά τη διάρκεια ελέγχου ή επιθεωρήσεως, παράβαση της ισχύουσας κανονιστικής ρυθμίσεως περί μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων και ελέγχου της αλιείας. Οι γαλλικές αρχές δεν αμφισβητούν πλέον ότι βάσει των ισχυουσών στη Γαλλία διατάξεων δεν είναι δυνατή η αποτελεσματική καταστολή των παραβάσεων της υποχρέωσης καταθέσεως του ημερολογίου πλοίου εντός 48 ωρών στις αρχές του κράτους μέλους, σε λιμένα του οποίου καταπλέει το σκάφος. Ωστόσο, ο νόμος που επρόκειτο να καλύψει το σχετικό κενό, ο οποίος είχε ανακοινωθεί στην Επιτροπή ήδη στις 23 Απριλίου 1993, δεν εκδόθηκε ούτε η θέσπιση του ανακοινώθηκε στην Επιτροπή.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 207 της 29. 7. 1987, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 276 της 10. 10. 1983, σ. 1.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις
28 Φεβρουαρίου 1994**

(Υπόθεση C-76/94)

(94/C 120/19)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο

Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/494/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1991 σχετικά με τους όρους υγειονομικού ελέγχου που διέπουν τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές και τις εισαγωγές νωπών κρεάτων πουλερικών από τρίτες χώρες⁽¹⁾ ή/και μη ανακοινώνοντάς τις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 21 της εν λόγω οδηγίας, καθώς και από τα άρθρα 5 και 189 της συνθήκης ΕΟΚ.
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι δεσμευτικού χαρακτήρα διατάξεις των άρθρων 189 τρίτο εδάφιο και 5 πρώτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ υποχρεώνουν τα κράτη μέλη να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά στο εθνικό τους δίκαιο των οδηγιών των οποίων τα κράτη αυτά είναι αποδέκτες πριν από την τασσομένη προθεσμία και να τα κοινοποιούν αμέσως στην Επιτροπή. Η σχετική προθεσμία, που καθορίζεται με το άρθρο 21 της οδηγίας, έληξε την 1η Μαΐου 1992 χωρίς η Γαλλία να θέσει σε ισχύ τις απαραίτητες διατάξεις.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 268 της 24. 9. 1991, σ. 35.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις
28 Φεβρουαρίου 1994**

(Υπόθεση C-77/94)

(94/C 120/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 90/426/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1990⁽¹⁾ σχετικά με τους όρους υγειονομικού ελέγχου που διέπουν τη διακίνηση των ιπποειδών και τις εισαγωγές ιπποειδών προέλευσης τρίτων χωρών, και προς της οδηγία 91/174/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 25ης Μαρτίου 1991⁽²⁾ σχετικά με τους ζωοτεχνικούς και γενεαλογικούς όρους που διέπουν την εμπορία ζώων ράτσας, και σχετικά με την τροποποίηση των οδηγιών 77/504/ΕΟΚ⁽³⁾ και 90/425/ΕΟΚ⁽⁴⁾ ή/και μη ανακοινώνοντάς τις στην Επι-

τροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το προτελευταίο άρθρο των εν λόγω οδηγιών, καθώς και από τα άρθρα 5 και 189 της συνθήκης ΕΟΚ·

2. να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται είναι παρόμοια προς εκείνα της υποθέσεως C-76/94 ⁽⁵⁾. Η προθεσμία μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο έληξε την 1η Ιανουαρίου 1992.

(1) ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 42.

(2) ΕΕ αριθ. L 85 της 5. 4. 1991, σ. 37.

(3) ΕΕ αριθ. L 206 της 12. 8. 1977, σ. 8.

(4) ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 29.

(5) Βλέπε σελίδα 10 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1994

(Υπόθεση C-78/94)

(94/C 120/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς
 - την οδηγία 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1989 σχετικά με τους κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽¹⁾,
 - την οδηγία 90/425/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1990 σχετικά με τους κτηνιατρικούς και ζωοτεχνικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο ορισμένων ζώων ζώων και προϊόντων με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽²⁾,
 - την οδηγία 90/675/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 10ης Δεκεμβρίου 1990 για τον καθορισμό των βασικών αρχών σχετικά με την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων των προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών που εισάγονται στην Κοινότητα ⁽³⁾,
 - την οδηγία 91/496/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1991 για τον καθορισμό των βασικών αρχών σχετικά με την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων των ζώων προελεύσεως τρίτων χωρών που εισάγονται στην Κοινότητα και περί τροποποίησης των οδηγιών 89/662/ΕΟΚ, 90/425/ΕΟΚ και 90/675/ΕΟΚ ⁽⁴⁾,
 - την οδηγία 91/685/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση της οδηγίας 80/217/ΕΟΚ σχετικά με τη θέσπιση κοινοτικών μέτρων για την καταπολέμηση της κλασικής πανώλης των χοίρων ⁽⁵⁾,

— την οδηγία 91/687/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση των οδηγιών 64/432/ΕΟΚ, 72/461/ΕΟΚ και 80/215/ΕΟΚ όσον αφορά ορισμένα μέτρα σχετικά με την πανώλη των χοίρων ⁽⁶⁾ και

— την οδηγία 91/688/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση της οδηγίας 72/462/ΕΟΚ για τα υγειονομικά προβλήματα και τα υγειονομικά μέτρα κατά την εισαγωγή ζώων του βοείου, χοιρείου, προβείου και αιγείου είδους, κωπών κρεάτων ή προϊόντων με βάση το κρέας προέλευσης τρίτων χωρών ⁽⁷⁾

ή/και μη ανακοινώνοντάς τις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το προτελευταίο άρθρο των προαναφερθεισών οδηγιών, καθώς και από τα άρθρα 5 και 189 της συνθήκης ΕΚ·

2. να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται είναι παρόμοια προς εκείνα της υποθέσεως C 76/94 ⁽⁸⁾. Οι αντίστοιχες προθεσμίες μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο, που καθορίζονται με τις ως άνω οδηγίες, έληξαν σε διάφορες ημερομηνίες που περιλαμβάνονται στο χρονικό διάστημα από 31 Δεκεμβρίου 1991 μέχρι 1 Ιουλίου 1992.

(1) ΕΕ αριθ. L 395 της 30. 12. 1989, σ. 13.

(2) ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 29.

(3) ΕΕ αριθ. L 373 της 31. 12. 1990, σ. 1.

(4) ΕΕ αριθ. L 268 της 24. 9. 1991, σ. 56.

(5) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 1.

(6) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 16.

(7) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 18.

(8) Βλέπε σελίδα 10 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Sozialgerichts Frankfurt am Main με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση Manuel Pinheiro κατά Bundesanstalt für Arbeit

(Υπόθεση C-81/94)

(94/C 120/22)

Με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Μαρτίου 1994, το Sozialgericht Frankfurt am Main (22ο τμήμα), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Manuel Pinheiro και Bundesanstalt für Arbeit, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Αντίκειται προς τα άρθρα 72 έως 74 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 ⁽¹⁾ η διάταξη του άρθρου 27 παράγραφος 1 της συμφωνίας μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως της 6ης Νοεμβρίου 1964 κατά την οποία πορτογάλος υπήκοος διαβιών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και λαμβάνων ενίσχυση λόγω ανεργίας δεν δικαιούται επιδόματος τέκνων, κατά τα προβλεπόμενα από τον ομοσπονδιακό νόμο περί επιδομάτων τέκνων, για τα διαβιούντα στην Πορτογαλία τέκνα του;

2. Αντίκειται η ρύθμιση αυτή του άρθρου 27 παράγραφος 1 της συμφωνίας προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως που επιβάλλει το άρθρο 3 παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 παράγραφος 1 στοιχείο η) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71;
3. Δικαιούται, συνεπώς, πορτογάλος υπήκοος διαβίων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και λαμβάνων επίδομα ανεργίας, επιδόματος τέκνων, κατά τον ομοσπονδιακό νόμο περί επιδομάτων τέκνων, για τα διαβιούντα στην Πορτογαλία τέκνα του;

(¹) ΕΕ αριθ. L 149 της 5. 7. 1971, σ. 2· ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberlandesgericht Düsseldorf με Διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση Andreas Mohringer κατά Zentrale zur Bekämpfung Unlauteren Wettbewerbs e. V.

(Υπόθεση C-82/94)

(94/C 120/23)

Με Διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Μαρτίου 1994, το Oberlandesgericht Düsseldorf, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Andreas Mohringer και Zentrale zur Bekämpfung Unlauteren Wettbewerbs e. V. που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

Συντρέχει περίπτωση «ποσοτικού περιορισμού» ή μέτρον ισοδύναμου αποτελέσματος, απαγορευμένου από το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ, όταν δεν επιτρέπεται σε εγκατεστημένο σε κράτος μέλος φαρμακοποιό και εισαγωγέα φαρμάκων να διαφημίζει προς ιατρούς εγκατεστημένους στο κράτος αυτό την ποσοτικώς απεριορίστη εισαγωγή ενδομητρίων σπειρωμάτων τα οποία δεν είναι εγκεκλιμένα και τα οποία ο φαρμακοποιός και εισαγωγέας φαρμάκων εισάγει από άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, όπου μπορούν να τεθούν σε καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας, ή όταν δεν επιτρέπεται στον φαρμακοποιό και εισαγωγέα φαρμάκων η εκτέλεση τέτοιων παραγγελιών;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landgericht Darmstadt με Διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1994 στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά των 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer

(Υπόθεση C-83/94)

(94/C 120/24)

Με Διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Μαρτίου 1994, το Landgericht Darmstadt, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά των 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. α) Έχει το άρθρο 113 της συνθήκης ΕΟΚ την έννοια ότι στο πεδίο εφαρμογής του εμπίπτουν επίσης διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας περί περιορισμού των εξαγωγών προς τρίτες χώρες εμπορευμάτων τα οποία προ-

σφέρονται τόσο για στρατιωτική όσο και για πολιτική χρήση (εμπορεύματα dual-use), όπως τα αναφερόμενα στο μέρος Α, τμήμα Ι, του πίνακα εξαγομένων εμπορευμάτων και στην 52η κανονιστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1984 (Bundesanzeiger 91/84) με την οποία προστέθηκε η υπ' αριθ. 1710 ένδειξη στο τμήμα Ι, μέρος Γ του πίνακα εξαγομένων, καθώς και στην 56η κανονιστική απόφαση περί τροποποιήσεως της κανονιστικής αποφάσεως περί εξωτερικού εμπορίου (AWV) με την οποία προστέθηκε το άρθρο 5α στον ΑWV, της 6ης Αυγούστου 1984 (BGBl. 1984 I, σ. 1079), και στην 53η κανονιστική απόφαση περί τροποποιήσεως του πίνακα εξαγομένων με την οποία προστέθηκε το μέρος Δ στο τμήμα Ι του πίνακα εξαγομένων (BGBl. 1984 I, σ. 1080);

- β) Είναι αποκλειστικώς αρμόδια για τέτοιου είδους εξαγωγικούς περιορισμούς τα κοινοτικά όργανα, με την επιφύλαξη βεβαίως τυχόν εξουσιοδοτήσεως των κρατών μελών ή με την επιφύλαξη των προβλεπομένων στη συνθήκη ΕΟΚ εξαιρέσεων;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως:

2. Έχουν τα άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2603/69 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1969 περί θεσπίσεως κοινού καθεστώτος εξαγωγών (¹) η τελευταία τροποποίηση του οποίου έγινε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3918/91 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1991 (²) στο εξής: εξαγωγικός κανονισμός), την έννοια ότι επιτρέπουν σε κράτος μέλος την κατ' εξαίρεση θέσπιση νομοθετικών διατάξεων όπως οι περιγραφόμενες στο πρώτο ερώτημα προς περιορισμό των εξαγωγών εμπορευμάτων dual-use;
3. Έχουν να άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού την έννοια ότι επιτρέπουν στα κράτη μέλη να θεσπίζουν νομοθετικές διατάξεις κατά τις οποίες,
 - α) το πλήρες βάρος της αποδείξεως ότι τα εμπορεύματα dual-use προορίζονται για πολιτική χρήση, που αποτελεί προϋπόθεση για τη χορήγηση αδειας εξαγωγής, φέρει ο αιτών,
 - β) η άδεια εξαγωγής δεν χορηγείται όταν τα εμπορεύματα αντικειμενικώς προσφέρονται για στρατιωτική χρήση;
4. α) Έχει το άρθρο 1 του εξαγωγικού κανονισμού την έννοια ότι η εξαγωγική ελευθερία που καθιερώνει περιλαμβάνει επίσης την απελευθέρωση από διαδικασίες εγκρίσεως των εξαγωγών και από εσωτερικές ποινικές δίξεις σε περίπτωση παραβάσεως των διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας περί εγκρίσεως των εξαγωγών;
- β) Περιορίζουν την κατά την έννοια του άρθρου 1 του εξαγωγικού κανονισμού εξαγωγική ελευθερία οι ποινικές κυρώσεις που επιβάλλουν τα κράτη μέλη, τις οποίες αυτά δεν έχουν αρμοδιότητα να επιβάλλουν χωρίς εξουσιοδότηση των κοινοτικών οργάνων και υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού;
5. α) Έχουν τα άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού, την έννοια ότι επιτρέπουν την κατ' εξαίρεση θέσπιση, εκ μέρους των κρατών

μελών, διαδικασιών εκδόσεως εξαγωγικών αδειών, συνοδευόμενων από ποινικές κυρώσεις, όχι προς προστασία της δικής τους ασφάλειας, αλλά αποκλειστικώς προς αποφυγή σημαντικής διαταράξεως της ειρηνικής συνυπάξεως των λαών ή προς αποφυγή σημαντικής διαταράξεως των διεθνών σχέσεων του συγκεκριμένου κράτους μέλους (βλέπε άρθρο 7 παράγραφος 1 σημεία 2 και 3 του ομοσπονδιακού νόμου περί εξωτερικού εμπορίου — WAG);

- β) Έχουν τα άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού, την έννοια ότι επιτρέπουν την κατ' εξαίρεση θέσπιση εκ μέρους κρατών μελών ποινικών διατάξεων που προβλέπουν την επιβολή ποινών στην περίπτωση εξαγωγής χωρίς άδεια προϊόντων που προσφέρονται τόσο για στρατιωτική όσο και για πολιτική χρήση (dual-use) και POCL₃, όπως προβλέπουν το άρθρο 34 παράγραφος 1 σημείο 3, το άρθρο 33 παράγραφος 1, το άρθρο 7 παράγραφος 1 του AWG, σε συνδυασμό με το άρθρο 70 παράγραφος 1 σημείο 1, το άρθρο 5, το άρθρο 5α, του AWW και τα τμήματα Α, Γ, αριθ. 1710, καθώς και το τμήμα Δ του πίνακα εξαγομένων μέρος Ι, όπως τροποποιήθηκε στις 14 Μαΐου 1984 και στις 6 Αυγούστου 1984, συμβιβάζονται δε αυτές οι ποινικές διατάξεις, οι οποίες προβλέπουν επίσης ποινές στερητικές της ελευθερίας, με την αρχή της αναλογικότητας;
- γ) Έχουν τα άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού, την έννοια ότι επιτρέπουν στα κράτη μέλη να επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή χρηματικές ποινές σε περίπτωση εξαγωγής χωρίς άδεια εμπορευμάτων dual-use, όταν τα εμπορεύματα αυτά αντικειμενικώς προσφέρονται για στρατιωτική χρήση;
- δ) Επιτρέπει επιβολή ποινής το κοινοτικό δίκαιο μόνο όταν εκ των πραγμάτων θεμελιώνεται και υπάρχει σοβαρή πιθανότητα στρατιωτικής χρησιμοποίησης των εμπορευμάτων dual-use, πράγμα το οποίο γνωρίζει ο εξαγωγέας;

6. Σε περίπτωση ολικής ή μερικής αρνητικής απαντήσεως στα ερωτήματα:

Προκύπτουν από το άρθρο 113 της συνθήκης ΕΟΚ ή/και από το άρθρο 1 του εξαγωγικού κανονισμού, άμεσες έννομες συνέπειες υπέρ των πολιτών, υπό την έννοια ότι το άρθρο 113 της συνθήκης ΕΟΚ ή/και το άρθρο 1 του εξαγωγικού κανονισμού, παρέχει στους κοινοτικούς πολίτες δικαιώματα τα οποία υποχρεούνται να προστατεύουν τα εθνικά δικαστήρια;

(¹) ΕΕ αριθ. L 324 της 27. 12. 1969, σ. 25· Ειδ. έκδ. 11/01, σ. 60.

(²) ΕΕ αριθ. L 372 της 31. 12. 1991, σ. 31.

Προσφυγή του Ηνωμένου Βασιλείου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 8 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση C-84/94)

(94/C 120/25)

Το Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενο από τον John E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενο από την

Eleanor Sharpston, Barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Βρετανική Προεσβεία, 14, boulevard Roosevelt, άσκησε στις 8 Μαρτίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να ακυρώσει την οδηγία 93/104/ΕΚ (¹).
2. Επικουρικώς να ακυρώσει τις ακόλουθες διατάξεις της οδηγίας 93/104/ΕΚ:
 - το άρθρο 4 (διαλείμματα),
 - το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο (εβδομαδιαία περίοδος ανάπαυσης),
 - το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο (η ελάχιστη περίοδος εβδομαδιαίας ανάπαυσης που περιλαμβάνει κατ' αρχήν και την Κυριακή),
 - το άρθρο 6 παράγραφος 2 (ανώτατο όριο χρόνου εργασίας ανά εβδομάδα, περιλαμβανομένων και των υπερωριών, οι 48 ώρες)
 - το άρθρο 7 (ετήσια άδεια μετ' αποδοχών τεσσάρων εβδομάδων).
3. Να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

— Έλλειψη αρμοδιότητας/εσφαλμένη νομική βάση

Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι, καιτοι η οδηγία περί χρόνου εργασίας εμφανίζεται ως μέτρο που αφορά την προστασία της υγείας και της ασφάλειας που θα μπορούσε να στηριχθεί στο άρθρο 118α ΕΚ, στην πραγματικότητα δεν αποτελεί τέτοιο μέτρο. Το σύστημα που θεσπίζει η προσβαλλόμενη οδηγία εξέρχεται της αρμοδιότητας που παρέχει στο Συμβούλιο το άρθρο 118α της συνθήκης σε συνδυασμό με την πρώτη φράση του άρθρου 3β. Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει συνεπώς ότι η έκδοση της οδηγίας βάσει του εν λόγω άρθρου της συνθήκης είναι παράνομη ή/και ότι το Συμβούλιο δεν έχει αρμοδιότητα να εκδώσει τέτοιο μέτρο επ' αυτής της βάσεως.

— Παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας

Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι τα μέτρα που εκδίδονται βάσει του άρθρου 118α της συνθήκης με σκοπό τη βελτίωση των όρων υγείας και ασφάλειας δεν μπορούν νομίμως να προβλέπουν τίποτα περισσότερο από ορισμένες ελάχιστες υποχρεώσεις σχετικά μ' αυτά τα ζητήματα· και ότι ο κοινοτικός νομοθέτης πρέπει να λάβει ιδιαίτερος υπόψη την αρχή της αναλογικότητας ώστε τα μέτρα να μην υπερβαίνουν το μέτρο που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Το Ηνωμένο Βασίλειο επισημαίνει το γεγονός ότι η οδηγία πλαίσιο (²) έχει πλήρη εφαρμογή στους τομείς τους οποίους καλύπτει η οδηγία περί χρόνου εργασίας και υποστηρίζει ότι δεν υπήρχε επιτακτική ανάγκη να εκδοθεί αυτή. Σχετικά με τις απαιτήσεις που διατυπώνει το άρθρο 118α ΕΚ ή/και την αρχή της αναλογικότητας ή/και την αρχή της επικουρικότητας, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο ενήργησε παράνομα εκδίδοντας την οδηγία περί χρόνου εργασίας.

— Κατάχρηση εξουσίας

Η οδηγία περί χρόνου εργασίας περιλαμβάνει ορισμένα μέτρα τα οποία, αντικειμενικώς σκοπούμενα, δεν έχουν σχέση με τους σκοπούς της οδηγίας, όπως διατυπώνονται.

Κατά συνέπεια το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι η οδηγία στο σύνολό της πρέπει να θεωρηθεί ως προϊόν καταχρήσεως εξουσίας και να ακυρωθεί γι' αυτόν τον λόγο.

— Παράβαση ουσιώδους τύπου

Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι κατά παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης η οδηγία περί χρόνου εργασίας δεν αιτιολογείται επαρκώς. Επικουρικώς το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της οδηγίας είναι ελαττωματική.

- (¹) Οδηγία 93/104/ΕΚ του Συμβουλίου της 23ης Νοεμβρίου 1993 σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας. (Η «Οδηγία περί Χρόνου Εργασίας») ΕΕ αριθ. L 307 της 13. 12. 1993, σ. 18.
- (²) Οδηγία 89/391/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 12ης Ιουνίου 1989 σχετικά με την εφαρμογή μέτρων για την προώθηση της βελτίωσης της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων κατά την εργασία. ΕΕ αριθ. L 183 της 29. 6. 1989, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Hof van Beroep te Brussel με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση VZW PIAGEME κ.λπ. κατά BVBA Peeters

(Υπόθεση C-85/94)

(94/C 120/26)

Με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Μαρτίου 1994, το Hof van Beroep te Brussel, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ VZW PIAGEME κ.λπ. και BVBA Peeters που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Εμποδίζουν τα άρθρα 30 της συνθήκης ΕΟΚ και 14 της οδηγίας 79/112/ΕΟΚ (¹), ενόψη και των διατάξεων των άρθρων 128 και 129 Α της Συνθήκης ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκαν με τη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, κράτος μέλος να ορίζει υποχρεωτικά, υπό το πρίσμα μιας εύκολα καταληπτής για τον καταναλωτή γλώσσα, τη χρησιμοποίηση μιας γλώσσας η οποία κατ' εσχόλην ομιλείται στην περιοχή στην οποία διαταίθεται το προϊόν, όταν εν προκειμένω δεν αποκλείεται η χρησιμοποίηση μιας άλλης γλώσσας;
2. Πρέπει για την κρίση επί του ζητήματος αν ορισμένη ένδειξη σε επισήμανση ανταποκρίνεται στις κατά την έννοια του άρθρου 14 της οδηγίας 79/112/ΕΟΚ λέξεις «γλώσσα εύκολα καταληπτή» να λαμβάνονται αποκλειστικά υπόψη όλες οι αναγραφόμενες στην προσσκευασία ενδείξεις σε συνδυασμό μεταξύ τους ή πρέπει επίσης να λαμβάνονται εν προκειμένω υπόψη και στοιχεία από τα οποία μπορεί λογικά να συναχθεί ότι οι καταναλωτές μπορούσαν να εξοικειωθούν με το προϊόν όπως, παραδείγματος χάριν, η ευρεία διάδοση του προϊόντος ή η ευρεία διαφήμισή του;
3. Πρέπει η κατά το άρθρο 14 της προαναφερθείσας οδηγίας «πληροφόρηση του αγοραστή με άλλο τρόπο» να θεωρηθεί ότι έχει την έννοια ότι μπορεί και πρέπει εννοιολογικώς να αφορά τη δυνατότητα κατανοήσεως των στοιχείων που αναφέρονται στην επισήμανση συγκεκριμένου είδους προϊόντος ή αναφέρεται στο όλο πλαίσιο της συγκεκριμέ-

νης πωλήσεως ενός προϊόντος, εφόσον υφίστανται όλες οι κατά τα άρθρα 3 και 4 παράγραφος 2 της οδηγίας 79/112/ΕΟΚ ενδείξεις κατά τρόπο εύκολα αντιληπτό για τον καταναλωτή;

(¹) ΕΕ αριθ. L 33 της 8. 2. 1979, σ. 1· Ειδ. έκδ. 03/024, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 24ης Δεκεμβρίου 1993 στην υπόθεση H.J.A.M. van Iersel, κάτοικος Uden, σύνδικος πτωχεύσεως της Pluimvee- en wildverwerkende industrie «De Venhorst» BV κατά Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Υπόθεση C-86/94)

(94/C 120/27)

Με απόφαση της 24ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Μαρτίου 1994, το College van Beroep voor het bedrijfsleven, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ H.J.A.M. van Iersel, κατοίκου Uden, συνδίκου πτωχεύσεως της Pluimvee- en wildverwerkende industrie «De Venhorst» BV και Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

Έχει το άρθρο 3 παράγραφος 1 της απόφασης 88/408/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουνίου 1988 την έννοια ότι το αναφερόμενο στη διάταξη αυτή τμήμα τέλους οφείλεται αποκλειστικά για κρέας το οποίο κατά τη φάση παρασκευής μεταξύ της σφαγής του ζώου και της αποθηκεύσεως του κρεάτος πράγματι αποστεώνεται ή τεμαχίζεται ή έχει η διάταξη αυτή την έννοια ότι το τέλος οφείλεται για όλο το κρέας το οποίο παραλαμβάνεται από το εργαστήριο τεμαχισμού ανεξάρτητα από το ζήτημα αν υπόκειται εντός του εργαστηρίου αυτού σε οποιαδήποτε επεξεργασία υπό την έννοια της αποστεώσεως ή του τεμαχισμού;

Σε περίπτωση που η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί κατ' άλλο τρόπο, ποια θα είναι τότε η ορθή ερμηνεία;

Προσφυγή της εταιρείας Rima Industrial S.A. (RIMA) κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση C-88/94)

(94/C 120/28)

Η εταιρία Rima Industrial S.A. (RIMA), που εδρεύει στο Anel Rodoviário — KM 4.5, Bairro Novo das Industrias, 30610, Belo Horizonte, Minas Gerais, Βραζιλία, εκπροσωπούμενη από τον Jean-François Bellis, Brüssel, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. F. Brausch, 8, rue Zithe, άσκησε στις 14 Μαρτίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να ακυρώσει το άρθρο 1 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3359/93 (¹) με το οποίο της επεβλήθη δασμός αντιντάμπινγκ.
- Να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η προσφεύγουσα επικαλείται τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

1. Η διαδικασία της έρευνας που οδήγησε στην επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ στη RIMA κινήθηκε κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2423/88 (2) δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε επαρκείς αποδείξεις όσον αφορά το ντάμπινγκ και τη ζημία σε σχέση με τις εισαγωγές σιδηροπυριτίου από τη Βραζιλία πριν από την έναρξη της έρευνας.
2. Η RIMA δεν εξήγαγε σιδηροπυρίτιο προς την Κοινότητα κατά την περίοδο της έρευνας οπότε δεν δικαιολογείται η επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ δεδομένου ιδίως ότι η αρχική (και μόνη έγκυρη) έρευνα σχετικά με τις εξαγωγές σιδηροπυριτίου της RIMA προς την Κοινότητα έδειξε ότι δεν υπήρχε ντάμπινγκ.

- (1) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3359/93 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1993, περί τροποποίησης των μέτρων αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Ρωσίας, Καζακστάν, Ουκρανίας, Ισλανδίας, Νορβηγίας, Σουηδίας, Βενεζουέλας και Βραζιλίας. ΕΕ αριθ. L 302 της 9. 12. 1993, σ. 1.
- (2) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1978, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας. ΕΕ αριθ. L 209 της 2. 8. 1988, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Østre Landsret με Διάταξη της 8ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση Haahr Petroleum Ltd κατά Aabenraa Havn κ.λπ., παρεμβαίνον: Υπουργείο Μεταφορών

(Υπόθεση C-90/94)
(94/C 120/29)

Με Διάταξη της 8ης Μαρτίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Μαρτίου 1994, το Østre Landsret ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Haahr Petroleum Ltd και Aabenraa Havn κ.λπ., παρεμβαίνον: Υπουργείο Μεταφορών, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Πρέπει το ειδικό πρόσθετο τέλος επί των εισαγωγών, ύψους 40 % του γενικού τέλους που επιβάλλεται επί των εμπορευμάτων, να θεωρηθεί ως εμπίπτον στους κανόνες της συνθήκης ΕΟΚ περί τελωνειακής ενώσεως, στους οποίους περιλαμβάνονται οι κανόνες των άρθρων 9 έως 13, ή στο άρθρο 95 της ίδιας συνθήκης;
2. Πρέπει οι κανόνες της συνθήκης ΕΟΚ περί τελωνειακής ενώσεως, στους οποίους περιλαμβάνονται οι κανόνες των άρθρων 9 έως 13 ή το άρθρο 95 να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι ασυμβίβαστη με τις εν λόγω διατάξεις η επιβολή ειδικού πρόσθετου τέλους επί των εισαγωγών, ύψους 40 % του γενικού τέλους που επιβάλλεται επί των εμπορευμάτων, όταν το πρόσθετο αυτό τέλος επί των εισαγωγών επιβάλλεται μόνο επί των εμπορευμάτων που προέρχονται από το εξωτερικό;

3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, υπό ποιες προϋποθέσεις ένα τέτοιο τέλος μπορεί να δικαιολογηθεί με το επιχείρημα ότι αποτελεί αντιπαροχή για προσφερόμενη υπηρεσία ή με το επιχείρημα ότι αποτελεί έκφραση της ακολουθουμένης πολιτικής μεταφορών (βλέπε το άρθρο 84 παράγραφος 2);
4. Ο τυχόν ασυμβίβαστος χαρακτήρας με τη συνθήκη ΕΟΚ αφορά το σύνολο του ειδικού πρόσθετου τέλους επί των εισαγωγών που επιβλήθηκε μετά την προσχώρηση της Δανίας στη συνθήκη ΕΟΚ, ή απλώς την αύξηση του πρόσθετου αυτού τέλους μετά την εν λόγω ημερομηνία;
5. Σε περίπτωση διαπιστώσεως του ασυμβίβαστου του πρόσθετου τέλους επί των εισαγωγών με το κοινοτικό δίκαιο, τυχόν αίτημα επιστροφής των εισπραχθέντων τελών παραγράφεται βάσει των σχετικών κανόνων της εθνικής νομοθεσίας, με συνέπεια τον πλήρη ή μερικό αποκλεισμό της δυνατότητας επιστροφής του εισπραχθέντος πρόσθετου τέλους επί των εισαγωγών;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 17ης Μαρτίου 1994
(Υπόθεση C-93/94)
(94/C 120/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Thomas van Rijn, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 17 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 90/667/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 1990 για τη θέσπιση υγειονομικών κανόνων για τη διάθεση και τη μεταποίηση ζωικών αποβλήτων, τη διάθεσή τους στην αγορά και την προστασία από τους παθογόνους οργανισμούς των ζωοτροφών ζωικής προέλευσης ή με βάση τα ψάρια και για την τροποποίηση της οδηγίας 90/425/ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ.
2. να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Δυνάμει των άρθρων 189 τρίτο εδάφιο και 5 πρώτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη μεταφορά στο εθνικό τους δίκαιο, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, των οδηγιών που τους απευθύνονται και να ανακοινώνουν αμελλητί τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή. Καίτοι η προθεσμία (η οποία έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 1991) που είχε οριστεί από την σχετική οδηγία εξέπνευσε, οι Κάτω Χώρες εξακολούθησαν να μη θέτουν σε ισχύ τις απαιτούμενες διατάξεις.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1993 το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale de Nanterre στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου υποθέσεως μεταξύ Zoulika Krid και Caisse Nationale d'Assurance Viellesse des Travailleurs Salariés

(Υπόθεση C-103/94)

(94/C 120/31)

Με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Μαρτίου 1994, το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale de Nanterre υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Zoulika Krid και Caisse Nationale d'Assurance Viellesse des Travailleurs Salariés (εθνικού ταμείου ασφαλίσεως γήρατος των μισθωτών εργαζομένων), προδικαστικό ερώτημα.

Το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ακολούθου ερωτήματος:

Ερωτάται αν το συμπληρωματικό επίδομα του fonds national de solidarité, όπως αυτό προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 του Συμβουλίου της 30ής Απριλίου 1992⁽¹⁾ προορίζεται αποκλειστικώς και μόνο υπέρ των υπηκόων της ΕΟΚ (κατοίκων Γαλλίας) ή επεκτείνεται και στους Αλγερινούς υπηκόους (κατοίκους Γαλλίας) κατ' εφαρμογήν του άρθρου 39 της συμφωνίας περί συνεργασίας μεταξύ ΕΟΚ και Αλγερίας ή/και κατ' εφαρμογή των κανονισμών της ΕΟΚ.

Μπορεί, κατ' επέκταση, το εν λόγω επίδομα να χορηγείται στους υπηκόους των κρατών που συνήψαν με την ΕΟΚ συμφωνία συνεργασίας σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως; Μαρόκο, Τυνησία κ.λπ.;

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 136 της 19. 5. 1992, σ. 1.

Διαγραφή της υποθέσεως C-249/91⁽¹⁾

(94/C 120/32)

Με Διάταξη της 4ης Μαρτίου 1994, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη δια-

γραφή της υποθέσεως C-249/91: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 307 της 27. 11. 1991.

Διαγραφή της υποθέσεως C-30/92⁽¹⁾

(94/C 120/33)

Με Διάταξη της 24ης Φεβρουαρίου 1994, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-30/92 (αίτηση του Tribunale civile e penale Torino για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Regis SpA κατά Amministrazione delle finanze dello Stato.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 64 της 13. 3. 1992.

Διαγραφή της υποθέσεως C-155/92⁽¹⁾

(94/C 120/34)

Με Διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 1994, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-155/92 (αίτηση του Tribunale delle Spezia για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας κινηθείσα από τον Orlando Nalli.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 152 της 17. 6. 1992.

Διαγραφή της υποθέσεως C-290/93⁽¹⁾

(94/C 120/35)

Με Διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 1994, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-290/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 198 της 22. 7. 1993.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Υποδείξεις προς τους δικηγόρους και τους εκπροσώπους των διαδίκων σχετικά με την έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, τις οποίες συνέταξε ο Γραμματέας δυνάμει του άρθρου 18 παράγραφος 2 των οδηγιών προς τον Γραμματέα της 3ης Μαρτίου 1994

(94/C 120/36)

I. Αντικείμενο της έγγραφης διαδικασίας

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου έγγραφη διαδικασία αποβλέπει στην οριοθέτηση της διαφοράς και στην

παράθεση του συνόλου των αξιώσεων των διαδίκων, ώστε οι δικαστές να ενημερώνονται για τα συναφή πραγματικά περιστατικά, τα αιτήματα, καθώς και τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα των διαδίκων, προκειμένου να αποφανθούν επί της διαφοράς.

II. Υποβολή και σύνταξη των υπομνημάτων

1. Καλό θα είναι τα υπομνήματα να είναι διαρθρωμένα με σαφήνεια, να περιέχουν τίτλους των διαφόρων κεφαλαίων και να φέρουν αδιάλειπτη αρίθμηση των

εδαφίων. Όταν πρόκειται για ογκώδη υπομνήματα, είναι προτιμότερο κάθε κεφαλαίο να προηγείται σύνοψη του περιεχομένου του, το δε υπόμνημα να συνοδεύεται από πίνακα περιεχομένων.

2. Επειδή ο αριθμός των υπομνημάτων που έχει τη δυνατότητα να υποβάλει κάθε διάδικος είναι περιορισμένος (παράβαλε άρθρο 47 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου), η δε προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης επιτρέπεται μόνο υπό ορισμένες περιστάσεις (παράβαλε άρθρο 48 του κανονισμού διαδικασίας), συνιστάται όπως το σύνολο της επιχειρηματολογίας παρατίθεται ήδη με το πρώτο υπόμνημα (προσφυγή και υπόμνημα αντικρούσεως αντιστοίχως) κατά τον πληρέστερο δυνατό τρόπο.
3. Επειδή συχνά οι δικαστές λαμβάνουν γνώση των υπομνημάτων μέσω μεταφράσεων σε άλλη γλώσσα, συνιστάται η σύνταξη των υπομνημάτων σε απλό, άμεσο και περιεκτικό ύφος, ώστε να καθίσταται ευχερής η μετάφραση, περιορίζοντας τον αριθμό των σελίδων στο αυστηρώς αναγκαίο.
4. Κατά τη σύνταξη των υπομνημάτων, τα έγγραφα στα οποία παραπέμπουν τα υπομνήματα πρέπει να προσδιορίζονται με ακρίβεια, ενώ πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε τα σημαντικά έγγραφα να υπάρχουν στη δικογραφία. Η εξατομίκευση των εγγράφων επιτυγχάνεται αναφέροντας, οσάκις γίνεται σχετική παραπομπή, το υπόμνημα στο οποίο επισυνάπτεται το έγγραφο με μνεία του αριθμού του παραρτήματος, όπως αυτό παρατίθεται στον πίνακα παραρτημάτων του ίδιου υπομνήματος. Συνιστάται όπως το ίδιο έγγραφο χαρακτηρίζεται πάντοτε με τον ίδιο τρόπο κατά τη διάρκεια τόσο της έγγραφης όσο και της προφορικής διαδικασίας. Η παρεμβολή στο υπόμνημα εγγράφων που έχουν επισυναφθεί ήδη στη δικογραφία ως παράρτημα αυξάνει αδικαιολόγητα τον όγκο του φακέλου και συνιστά ενδεχομένως αιτία συγχύσεως.
5. Οσάκις ο διάδικος λαμβάνει θέση επί των επιχειρημάτων του αντιδίκου του, συνιστάται να παραπέμπει στις επίμαχες σελίδες του υπομνήματος του αντιδίκου.

III. Η διάρθρωση του δικογράφου της προσφυγής

1. Το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να είναι διαρθρωμένο κατά τρόπον ώστε να τηρείται το άρθρο 44 του Κανονισμού Διαδικασίας, ήτοι να περιέχει:
 1. Μνεία των διαδίκων
 Παράβαλε άρθρο 44 παράγραφος 1 στοιχεία α) και β), και παράγραφος 2 του κανονισμού διαδικασίας.
 2. Διευκρινίσεις ως προς τη φύση της διαφοράς
 Βλέπε ενδεικτικώς: «προσφυγή ακυρώσεως, ασκούμενη δυνάμει του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΟΚ, κατ' αποφάσεως του [οργάνου] με αντικείμενο ...».

3. Σύνοψη των συναφών πραγματικών περιστατικών

Με παράθεση των στηριζόντων την προσφυγή εγγράφων και αποδεικτικών μέσων.

4. Ενδεχομένως παρατηρήσεις σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής
5. Σύνοψη του συνόλου των ισχυρισμών που θεμελιώνουν την προσφυγή
6. Παράθεση της επιχειρηματολογίας που αναπτύσσεται προς στήριξη κάθε ισχυρισμού ενδεχομένως με παραπομπές στη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου.
7. Αιτήματα

Τα αιτήματα πρέπει να συντάσσονται όπως το διατακτικό της αποφάσεως που καλείται να εκδώσει το Πρωτοδικείο (ενδεικτικώς: «1. να ακυρώσει την απόφαση του καθού της... 2. να καταδικάσει τον/την καθού/καθής στα δικαστικά έξοδα»). Κατά τη διατύπωση των αιτημάτων, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι διατάξεις του άρθρου 176 της συνθήκης ΕΟΚ, ενώ περιιττεύει η επανάληψη με τα αιτήματα των ισχυρισμών και επιχειρημάτων (επί παραδείγματι πρέπει να αποφεύγονται εκφράσεις όπως «... να αποφανθεί ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή και βάσιμη· να αποφανθεί ότι η επίδικη απόφαση στερείται αιτιολογίας και αντίκειται προς τις διατάξεις της συνθήκης και την αρχή της αναλογικότητας...»). Όσον αφορά τα ενδεχόμενα αιτήματα περί των δικαστικών εξόδων, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το άρθρο 87 του κανονισμού διαδικασίας.

2. Για να καθίσταται ευχερής η σύνταξη της προβλεπόμενης στο άρθρο 24 παράγραφος 6 του κανονισμού διαδικασίας ανακοίνωση και προς διασφάλιση του ακριβούς προσδιορισμού του αντικείμενου της διαφοράς και των ισχυρισμών και των κυρίων επιχειρημάτων της προσφυγής, συνιστάται να επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής σύνοψη των ισχυρισμών και κυρίων επιχειρημάτων, καθώς και πίνακας περιεχομένων.

IV. Τα παραρτήματα

1. Τα υπομνήματα και άλλα διαδικαστικά έγγραφα μπορούν να συνοδεύονται από στοιχεία και έγγραφα που επισυνάπτονται προς απόδειξη ή επεξήγηση του περιεχομένου τους. Πάντως, η απλή αναπομπή σε παράρτημα δεν αρκεί αφεαυτής για την αναπλήρωση της παραθέσεως των πραγματικών περιστατικών, ισχυρισμών και επιχειρημάτων με το υπόμνημα ή άλλη διαδικαστική πράξη. Γίνονται δεκτά μόνο τα παραρτήματα που μνημονεύονται στα υπομνήματα.
2. Επιστάται η προσοχή επί της ανάγκης παραθέσεως πίνακα παραρτημάτων, όπως προβλέπει το άρθρο 43 παράγραφος 4 του κανονισμού διαδικασίας και το άρθρο 6 παράγραφος 3 των οδηγιών προς τον Γραμματέα. Στον ανωτέρω πίνακα συνιστάται να αναφέρονται ο αριθμός του παραρτήματος, η ημερομηνία και η φύση του επισυναπτομένου εγγράφου καθώς και η σελίδα του υπομνήματος που καθιστά επιβεβλημένη την υποβολή του παραρτήματος. Σε

ορισμένες περιπτώσεις, η επιμέρους αρίθμηση διευκολύνει την εξατομίκευση του στοιχείου του φακέλου.

3. Πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε η προσκόμιση υπερβολικά μεγάλου αριθμού παραρτημάτων να μη επιβαρύνει αδικαιολόγητα τον φάκελο, εν πάση δε περιπτώσει να παρατίθενται στο υπόμνημα τα χωρία και στοιχεία εκείνα των εν λόγω παραρτημάτων που έχουν όντως σημασία.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 3ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-82/92: Manuel Cortes Jimenez κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1)

(Υπάλληλοι — Προσφυγή ακύρωσης — Επιβεβαιωτική πράξη — Προϋποθέσεις συμμετοχής σε διαγωνισμό — Πανεπιστημιακές σπουδές αποδεικνυόμενες με δίπλωμα — Συντομευμένες σπουδές που πραγματοποιήθηκαν στην Ισπανία)

(94/C 120/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-82/92, Manuel Cortes, Jimenez, Mariano de la Sen Cardenal, Dolores Hinojal Capdevilla, Julian Perez Martin, Fernando Medina Fernandez, Angeles Hermosa Lopez και Carlos Arribas Negro, υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τους δικηγόρους Georges Vandersanden και Laure Levi, του Δικηγορικού Συλλόγου Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Ana Maria Alves Vieira) που έχει ως αντικείμενο, αφενός μεν, την ακύρωση των αποφάσεων της 6ης Δεκεμβρίου 1991 των εξεταστικών επιτροπών των γενικών διαγωνισμών COM/A/720 και COM/A/721, με τις οποίες επιβεβαιώθηκε η απόρριψη της αιτήσεως των προσφευγόντων να μετράσουν στους εν λόγω διαγωνισμούς, αφετέρου δε, την αναγνώριση του δικαιώματος των προσφευγόντων να περιληφθούν στον πίνακα υποψηφίων στους οποίους επιτρέπεται να μετράσουν στους εν λόγω διαγωνισμούς, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, και A. Saggio και H. Kirschner, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 3 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(1) ΕΕ αριθ. C 300 της 17. 11. 1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-100/92, Giuseppe La Pietra κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1)

(Υπάλληλος — Μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων — Γενικές διατάξεις προς εκτέλεση του ΚΥΚ — Δημοσιότητα — Προθεσμία υποβολής της αιτήσεως — Γνώση εκ μέρους του ενδιαφερομένου — Αποσβεστική προθεσμία — Αρχή της χρηστής διοικήσεως — Υποχρέωση αρωγής)

(94/C 120/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-100/92, Giuseppe La Pietra, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον Luc Govaert, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Lucy Dupong, 14a, rue des Bains, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Ana Maria Alves Vieira) που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της από 12 Αυγούστου 1992 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία η τελευταία αρνήθηκε τη μεταφορά στο κοινοτικό σύστημα συντάξεων των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που ο προσφεύγων απέκτησε στο πλαίσιο του ιταλικού εθνικού συστήματος, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και J. Biancarelli, δικαστές, γραμματέας: J.A. Andersen, εισηγητής σε γραφείο δικαστή, εξέδωσε στις 15 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(1) ΕΕ αριθ. C 331 της 16. 12. 1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-43/91: Paul Edwin Hoyer κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1)

(Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Σύνθεση και αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής — Ίση μεταχείριση)

(94/C 120/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-43/91, Paul Edwin Hoyer, πρώην έκτακτος υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Hoeilaart (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Gérard van der Wal, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο

Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Joseph Griesmar και Paul Lafili), με την οποία ζητείται η ακύρωση του διαγωνισμού COM/LA/2/89 ή, επικουρικώς, της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού της 8ης Μαρτίου 1991 με την οποία δεν περιελήφθη ο προσφεύγων στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού αυτού, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, και H. Kirschner και C. P. Briët, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία δεν περιελήφθη ο προσφεύγων στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού COM/LA/2/89.
2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 201 της 31. 7. 1991.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-44/91, Carine Smets κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Σύνθεση και αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής — Ίση μεταχείριση)
(94/C 120/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-44/91, Carine Smets, πρώην έκτακτη υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Gérard van der Wal, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Joseph Griesmar και Paul Lafili), με την οποία ζητείται η ακύρωση του διαγωνισμού COM/LA/2/89 ή, επικουρικώς, της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού της 8ης Μαρτίου 1991 με την οποία δεν περιελήφθη η προσφεύγουσα στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού αυτού, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, και H. Kirschner και C. P. Briët, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία δεν περιελήφθη η προσφεύγουσα στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού COM/LA/2/89.
2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 201 της 31. 7. 1991.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-51/91: Paul Edwin Hoyer κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Απόλυση)
(94/C 120/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-51/91, Paul Edwin Hoyer, πρώην έκτακτος υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Hoeilaart (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Gérard van der Wal, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Joseph Griesmar και Paul Lafili), με την οποία ζητείται η ακύρωση της καταγγελίας, του γενικού διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής της 11ης Μαρτίου 1991, της συμβάσεως προσλήψεως του προσφεύγοντος ως εκτάκτου υπαλλήλου, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, και H. Kirschner και C. P. Briët, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 11ης Μαρτίου 1991, περί καταγγελίας της συμβάσεως προσλήψεως του ως εκτάκτου υπαλλήλου.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 205 της 6. 8. 1991.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-52/91: Carine Smets κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Έκτακτος υπάλληλος — Εσωτερικός διαγωνισμός — Απόλυση)
(94/C 120/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-52/91, Carine Smets, πρώην έκτακτη υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), εκπροσω-

πούμενη από τον Gérard van der Wal, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Joseph Griesmar και Paul Lafili), με την οποία ζητείται η ακύρωση της καταγγελίας, του γενικού διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής της 11ης Μαρτίου 1991, της συμβάσεως προσλήψεως της προσφεύγουσας ως εκτάκτου υπαλλήλου, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, και H. Kirschner και C. P. Briët, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 17 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 11ης Μαρτίου 1991, περί καταγγελίας της συμβάσεως προσλήψεώς της ως εκτάκτης υπαλλήλου.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 205 της 6. 8. 1991.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 23ης Μαρτίου 1994

στην υπόθεση T-8/93, Michelle Huet κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλος — Θάνατος του/της συζύγου — Χορήγηση συντάξεως ορφανού δυνάμει των άρθρων 80, τέταρτο εδάφιο, τον Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και 37, πέμπτο εδάφιο, του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού — Θάνατος επελθών πριν από την ανάληψη υπηρεσίας στις Κοινοότητες)

(94/C 120/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου»)

Στην υπόθεση T-8/93, Michelle Huet, έκτακτη υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Bleid (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας fiduciaire Myson Sarl, 1, rue Glesener, κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Jean-Marie Stenier και Jan Inghelram), που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου περί μη χορηγήσεως συντάξεως ορφανού στα τέκνα της προσφεύγουσας, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους Α. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, D. Barrington και K. Lenaerts, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 23 Μαρτίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 48 της 19. 2. 1993.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 11ης Μαρτίου 1994

επί της υποθέσεως T-589/93 R: Susan Ryan-Sheridan κατά Ευρωπαϊκού Ιδρύματος για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας
(94/C 120/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση T-589/93 R, Susan Ryan-Sheridan, μέλος του προσωπικού του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας, κάτοικος Δουβλίνου, εκπροσωπούμενη από τον Luc Misson και τον Marc-Albert Lucas, δικηγόρους Λιέγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, κατά Ευρωπαϊκού Ιδρύματος για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας (εκπρόσωπος: John McColgan, επικουρούμενος από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών), που έχει ως αντικείμενο, αφενός, αίτηση αναστολής

— της διαδικασίας που επακολούθησε την προκήρυξη κενής θέσεως υπαλλήλου διοικήσεως, υπευθύνου για το πρόγραμμα δημοσιεύσεως (A7/A6), που δημοσιεύτηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1993, και την προκήρυξη περιορισμένου διαγωνισμού («restricted competition») A7/PMP, που δημοσιεύτηκε την ίδια ημέρα, σχετικά με την πλήρωση της θέσεως αυτή,

— της εκτελέσεως της αποφάσεως της 22ας Νοεμβρίου 1993, με την οποία ο διευθυντής του Ιδρύματος απέκλεισε την προσφεύγουσα από την διαδικασία πληρώσεως της επίδικης θέσεως,

— της εκτελέσεως της αποφάσεως με την οποία η επιτροπή προσλήψεων έκρινε ότι τα προσόντα και η πείρα της προσφεύγουσας ως προς τους διάφορους ειδικούς τομείς που σχετίζονται με την κενή θέση δεν ήταν επαρκή ώστε να την καλέσει σε συνέντευξη

και, αφετέρου, την αίτηση να υποχρεωθεί η καθής να αναστείλει προσωρινά όλων τις μεταγενέστερες ενέργειες στα πλαίσια της τρέχουσας διαδικασίας καλύψεως της θέσεως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 1994 Διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
2. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**της 11ης Μαρτίου 1994****στην υπόθεση T-56/94 R, Raffaele de Santis κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**

(94/C 120/45)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)**(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)*

Στην υπόθεση T-56/94 R, Raffaele de Santis, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis και τη Véronique Leclerc, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Fiduciaire Myson, Sàrl, 1, rue de Gleseper, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Gianluigi Valsesia), που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής της διαδικασίας καλύψεως της θέσεως του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας VI.Δ.1 «γαλακτοκομικά προϊόντα» της Επιτροπής, που κινήθηκε με την προκήρυξη για την κάλυψη κενής θέσεως αριθ. 44 της 16ης Δεκεμβρίου 1993, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε, στις 11 Μαρτίου 1994, Διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
2. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Προσφυγή της Bundesverband der Bilanzbuchhalter e. V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 1994**(Υπόθεση T-84/94)**

(94/C 120/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Bundesverband der Bilanzbuchhalter e. V., Βόνη, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Μονάχου Joachim Müller, München, Brienner Straße 11, München (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 14ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 17 Δεκεμβρίου 1993, λόγω παραβάσεως του άρθρου 155 της συνθήκης ΕΟΚ του άρθρου 3 του κανονισμού αριθ. 17, σε συνδυασμό με τα άρθρα 5, 59, 90 παράγραφος 1 και 86 της συνθήκης ΕΚ.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή στρέφεται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να προσβάλει τις διατάξεις του γερμανικού νόμου περί φορολογικών συμβούλων, κατά το άρθρο 155 της συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 169 της συνθήκης ΕΚ, το άρθρο 3

του κανονισμού αριθ. 17 και τα άρθρα 90 παράγραφος 1 και 86 της συνθήκης ΕΟΚ.

Η απορριφθείσα από την Επιτροπή καταγγελία της προσφεύγουσας αφορά τις διατάξεις των άρθρων 1 και 3 του γερμανικού νόμου περί φορολογικών συμβούλων με τις οποίες παρέχεται σε προνομιούχες επαγγελματικές ομάδες αποκλειστικό δικαίωμα παροχής υπηρεσιών στον τομέα του φορολογικού δικαίου. Οι διατάξεις αυτές εμποδίζουν τα μέλη της προσφεύγουσας, καθώς και λογιστές από άλλα κράτη μέλη να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους και τους αποκλείει από τον ανταγωνισμό. Προσβάλλουν, επομένως, την αρχή της ελεύθερης προσφοράς υπηρεσιών κατά το άρθρο 59 της συνθήκης ΕΚ και έρχονται σε αντίθεση με τους κανόνες περί ανταγωνισμού των άρθρων 86 και 90 της συνθήκης ΕΚ.

Αρνούμενη να ενεργήσει η Επιτροπή παραβιάζει τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 155 της συνθήκης ΕΚ. Εξάλλου, συντρέχει περίπτωση υπερβάσεως των ορίων της διακριτικής ευχερείας και παράβαση του άρθρου 3 του κανονισμού αριθ. 17.

Προσφυγή της Eugénio Branco Ld^a κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 1994**(Υπόθεση T-85/94)**

(94/C 120/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Η Eugénio Branco Ld^a, εμπορική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, με έδρα επί της Rua Rodrigo da Fonseca, n° 9, Λισαβόνα, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Bolota Belchior, δικηγόρο στην Vila Nova de Gaia, εγγεγραμμένο στα μητρώα του Δικηγορικού Συλλόγου του Conselho distrital του Porto, που έχει το γραφείο του επί της Avenida da República, 885-2°, Vila Nova de Gaia, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jacques Schroeder, του δικηγορικού γραφείου Faltz & Associés, 6, rue Heine, Luxembourg, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 17 Δεκεμβρίου 1993,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, πορτογαλική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, η οποία διοργάνωσε και έθεσε σε λειτουργία ένα πρόγραμμα επαγγελματικής καταρτίσεως ανωτέρων στελεχών, προσβάλλει την άρνηση της Επιτροπής να κρίνει ορισμένες δαπάνες αφορώσες το εν λόγω πρόγραμμα καταρτίσεως ως πληρούσες τις προϋποθέσεις της συνδρομής του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου.

Ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν

περιέχει καμία αιτιολογία, βάσει της οποίας να μπορεί να αντιληφθεί τους λόγους της αρνήσεως.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίμαχη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση της εφαρμοστέας κανονιστικής ρυθμίσεως πρώτον, διότι το πορτογαλικό κράτος δεν εκλήθη να υποβάλει παρατηρήσεις, κατά παράβαση των οριζόμενων στο άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2950/83, και, δεύτερον, διότι η προσφεύγουσα συμμορφώθηκε πάντα σχολαστικά προς τις διαχειριστικές της υποχρεώσεις που απορρέουν και από τον εν λόγω κανονισμό, και από την απόφαση 83/516/ΕΟΚ.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι υπήρξε παραβίαση των κεκτημένων δικαιωμάτων, καθώς και των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφαλείας του δικαίου και της αναλογικότητας, ως εκ του ότι η Επιτροπή, με την επίμαχη απόφαση, μείωσε στο ήμισυ τη συνδρομή του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, την οποία της είχε εγκρίνει αρχικώς.

Προσφυγή του Michael Becker κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού συνεδρίου που ασκήθηκε την 1η Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-93/94)

(94/C 120/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Michael Becker, Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Λουξεμβούργου Roy Nathan, 18, rue de Glacis, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Μαρτίου 1994 προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να ανακαλέσει την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1993 και να προβεί στην εκ νέου κατάταξη του προσφεύγοντος σε κλιμάκιο κατ'εφαρμογή του άρθρου 32 όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3947/92 του Συμβουλίου (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) της 21ης Δεκεμβρίου 1992,
- να καταδικάσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία στο καθού από 1ης Σεπτεμβρίου 1981 ως έκτακτος υπάλληλος με τον βαθμό Α 4. Από 17 Οκτωβρίου 1983 κατετάγη ως έκτακτος υπάλληλος στο βαθμό Α 7, τρίτο κλιμάκιο. Στις 18 Οκτωβρίου 1984 διορίστηκε κατόπιν διαγωνισμού μόνιμος υπάλληλος. Από της ημερομηνίας αυτής κατετάγη και πάλι στο βαθμό Α 7, τρίτο κλιμάκιο.

Η αίτηση την οποία υπέβαλε μετά την τροποποίηση του άρθρου 32 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3947/92 της 21ης Δεκεμβρίου 1992 ζητώντας έλεγχο της κατατάξεώς του σε κλιμάκιο, απεργίφθη

με έγγραφο της 2ας Ιουνίου 1993· η διοικητική ένσταση που κατέθεσε κατά της αποφάσεως αυτής απεργίφθη, επίσης, στις 2 Δεκεμβρίου 1993. Κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως στρέφεται η προσφυγή του.

Ο προσφεύγων προβάλλει παραβίαση της αρχής της ισότητας που επιβάλλει το άρθρο 5 παράγραφος 3 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Στο Ελεγκτικό Συνέδριο παρατηρείται διαφορετική μεταχείριση εκείνων των υπαλλήλων οι οποίοι κατετάγησαν σε κλιμάκιο μετά την τροποποίηση του άρθρου 32 και κατ'εφαρμογή αυτής της διατάξεως. Βάσει της νέας κατατάξεώς του μετά το διορισμό του ως μόνιμου υπαλλήλου του χορηγήθηκε, παρά την προηγούμενη επαγγελματική του εμπειρία που υπερβαίνει τα 18 έτη, μόνο το τρίτο κλιμάκιο της κατηγορίας Α. Αντιθέτως προς το Ελεγκτικό Συνέδριο οι αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές του Δικαστηρίου και της Επιτροπής, σύμφωνα με την υποχρέωση επικουρίας που φέρουν έναντι των υπαλλήλων τους, συνήγαγαν από το τροποποιημένο άρθρο 32 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως το ορθό συμπέρασμα ότι πρέπει να εξεταστούν αυτοδικαίως και βελτιωθούν εκ των υστέρων οι κατατάξεις σε κλιμάκιο όλων των ενδιαφερομένων υπαλλήλων. Η διοικητική πρακτική του καθού έρχεται σε αντίθεση με την άποψη ότι κατάταξη σε κλιμάκιο γίνεται μία μόνο φορά κατά το διορισμό του υπαλλήλου.

Ο προσφεύγων επικαλείται, επίσης, παραβίαση της υποχρέωσης επικουρίας. Το καθού έλαβε την απόφασή του χωρίς να λάβει επαρκώς υπόψη το συμφέρον του προσφεύγοντος και δεν προέβη στην απαραίτητη στάθμιση συμφερόντων.

Προσφυγή του Δημητρίου Κουσίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 9 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-97/94)

(94/C 120/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Δημήτριος Κούσιος, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Αθηνών Γεώργιο Α. Σακελλαρόπουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue, άσκησε στις 9 Μαρτίου 1994 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει άκυρη και χωρίς έννομα αποτελέσματα τη σιωπηρή απόρριψη από την Επιτροπή της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 11 Αυγούστου 1993,
- να κρίνει άκυρη και χωρίς έννομα αποτελέσματα την έκθεση βαθμολογίας που συνέταξε η ΑΔΑ για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1989 έως 30ής Ιουνίου 1991,
- να κρίνει ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να συντάξει νέα έκθεση βαθμολογίας για την ανωτέρω περίοδο,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα ως αποζημίωση ποσό ίσο προς μισθούς τριών

ετών του προσφεύγοντος προς αποκατάσταση της υλικής και ηθικής ζημίας που προκάλεσε και εξακολουθεί να προκαλεί στον προσφεύγοντα η εν λόγω έκθεση βαθμολογίας,

- να διαπιστώσει ότι ο προσφεύγων επιφυλάσσεται να ζητήσει στο μέλλον από την Επιτροπή τις αποζημιώσεις που δικαιούται κατ' εφαρμογή του άρθρου 24 παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων αντιτίθεται σε ορισμένες εκτιμήσεις που περιέχονται στην έκθεση βαθμολογίας του για την εν λόγω περίοδο, αναφορικά με ορισμένες δυσκολίες που προβάλλεται ότι αντιμετώπισε τόσο με συναδέλφους του όσο και με ορισμένους μη κοινοτικούς φορείς.

Κατά τη γνώμη του η προσβαλλόμενη έκθεση βαθμολογίας συνιστά παράβαση του άρθρου 43 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθόσον έπρεπε να έχει συνταχθεί και κοινοποιηθεί στον προσφεύγοντα πριν τις 30 του μηνός Νοεμβρίου που ακολούθησε την λήξη της περιόδου αναφοράς, ενώ ο πρώτος βαθμολογητής την συνέταξε μόλις στις 22 Μαΐου 1992.

Όσον αφορά τις εκτιμήσεις αυτές ο προσφεύγων επικαλείται επίσης παράβαση των άρθρων 25 και 26 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Το καθού όργανο υπέπεσε σχετικώς σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως.

Προσφυγή της Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-99/94)

(94/C 120/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE), εκπροσωπούμενη από την Paloma Llaneza González, δικηγόρο Μαδρίτης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Loesch, του δικηγορικού γραφείου Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, άσκησε στις 10 Μαρτίου 1994 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ως άκυρη την οδηγία 93/118/EK του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1993 με την οποία τροποποιήθηκε η οδηγία 85/73/EOK για τη χρηματοδότηση των υγειονομικών επιθεωρήσεων και ελέγχων των νωπών κρεάτων και των κρεάτων πουλερικών ⁽¹⁾,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα της οδηγίας 93/118 στον βαθμό που προβλέπει, βάσει των διατάξεων των οδηγιών 85/73/EOK και 88/409/EOK, καθώς και της αποφάσεως 88/408/EOK, την είσπραξη τέλους εκ μέρους των

κρεατών μελών κατά τον χρόνο της σφαγής βοοειδών, χοιροειδών και αιγοειδών, μεταξύ άλλων. Σύμφωνα με την οδηγία 85/73/EOK, το ύψος του τέλους πρέπει να αντιστοιχεί στο πραγματικό κόστος της παρεχομένης υπηρεσίας. Πάντως, με τις οδηγίες 88/409/EOK και 93/118/EK το προαναφερθέν τέλος εμφανίζεται ως κατ' αποκοπή φόρος.

Ως προς την ενεργητική νομιμοποίησή της, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη διάταξη πρέπει να θεωρηθεί ως απόφαση, δεδομένου ότι η παρέκκλιση που προβλέπει η απόφαση 88/408/EOK από 1ης Ιανουαρίου 1994 και η αντικατάστασή της από το παράρτημα της οδηγίας 93/118/EK, η έναρξη ισχύος του οποίου προηγείται εκείνης της υπόλοιπης οδηγίας, ώστε να επιτευχθεί η εναρμόνιση του παραρτήματος με την προαναφερθείσα παρέκκλιση, καταδεικνύουν με σαφήνεια ότι το παράρτημα αυτό κατ' ουσίαν δεν συνιστά παρά απόφαση.

Σε σχέση με την ουσία της διαφοράς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, πέραν του ότι παραβιάζεται το Σύνταγμα και το φορολογικό δικαίωμα της Ισπανίας, το επίδοκο τέλος στερείται νομικής βάσεως σε επίπεδο πρωτογενούς δικαίου, δεδομένου ότι, μολονότι το άρθρο 43 της συνθήκης ΕΚ θέτει τις βάσεις της κοινής γεωργικής πολιτικής, το άρθρο 99 αυτής δεν αναγνωρίζει στην Κοινότητα επαρκεία φορολογικής φύσεως εξουσίες, προκειμένου να καθορίζει το ύψος και τη φύση ενός τέλους που προορίζεται να αποτελέσει το μοναδικό μέσο χρηματοδότησεως συγκεκριμένων υπηρεσιών που παρέχονται στον τομέα της γεωργίας.

Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η πράξη του Συμβουλίου πάσχει περαιτέρω προφανή πλάνη περί την εκτίμηση, υπό την έννοια ότι δεν έχει προηγηθεί επαρκώς λεπτομερούς ανάλυση του κόστους παραγωγής στα διάφορα κράτη μέλη και των κτηνιατρικών εγκαταστάσεών τους.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 340 της 31. 12. 1993, σ. 15.

Αγωγή του A. J. Dubbelhuis και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-101/94)

(94/C 120/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο A. J. Dubbelhuis, κάτοικος Aalden (κάτω Χώρες) και δύο άλλοι, εκπροσωπούμενοι από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad των Κάτω Χωρών και τον E. H. Rijnacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume, άσκησαν, στις 10 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει ορισμένο ποσό προσηυξημένο με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζόμενος από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει την αποζημίωση που το Πρωτοδικείο θα κρίνει επιβεβλημένη κατά δίκαια κρίση, η οποία όμως δεν πρέπει να είναι κατώτερη του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2187/93 του Συμβουλίου της 22ας Ιουλίου 1993 προσηυξημένη με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να καταδικάσει την Κοινότητα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατ' ουσίαν οι ίδιοι με αυτούς που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων C-104/89 και C-37/90, Mulder και Heinemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Αγωγή του M. J. Scheele και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-102/94)

(94/C 120/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο M. J. Scheele, κάτοικος Mensingeweer (κάτω Χώρες) και δύο άλλοι, εκπροσωπούμενοι από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad των Κάτω Χωρών και τον E. H. Rijacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume, άσκησαν, στις 10 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει ορισμένο ποσό προσηυξημένο με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει την αποζημίωση που το Πρωτοδικείο θα κρίνει επιβεβλημένη κατά δίκαια κρίση, η οποία όμως δεν πρέπει να είναι κατώτερη του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2187/93 του Συμβουλίου της 22ας Ιουλίου 1993 προσηυξημένη με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να καταδικάσει την Κοινότητα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατ' ουσίαν οι ίδιοι με αυτούς που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων C-104/89 και C-37/90, Mulder και Heinemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Αγωγή του G. J. M. Frieling και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-103/94)

(94/C 120/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο G. J. M. Frieling, κάτοικος Deurningen (κάτω Χώρες) και δύο άλλοι, εκπροσωπούμενοι από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad των Κάτω Χωρών και τον E. H. Rijacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume, άσκησαν, στις 10 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει ορισμένο ποσό προσηυξημένο με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει την αποζημίωση που το Πρωτοδικείο θα κρίνει επιβεβλημένη κατά δίκαια κρίση, η οποία όμως δεν πρέπει να είναι κατώτερη του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2187/93 του Συμβουλίου της 22ας Ιουλίου 1993 προσηυξημένη με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να καταδικάσει την Κοινότητα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατ' ουσίαν οι ίδιοι με αυτούς που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων C-104/89 και C-37/90, Mulder και Heinemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Αγωγή των H. Rozema και B. L. van der Wijk κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-104/94)

(94/C 120/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο H. Rozema, κάτοικος Niehove (κάτω Χώρες) και ο B. L. van der Wijk, κάτοικος Boelenslaan (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενοι από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad των Κάτω Χωρών και τον E. H. Rijacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume, άσκησαν, στις 10 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊ-

κών Κοινοτήτων, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει ορισμένο ποσό προσηυξημένο με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει την αποζημίωση που το Πρωτοδικείο θα κρίνει επιβεβλημένη κατά δικαία κρίση, η οποία όμως δεν πρέπει να είναι κατώτερη του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2187/93 του Συμβουλίου της 22ας Ιουλίου 1993 προσηυξημένη με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να καταδικάσει την Κοινότητα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατ' ουσίαν οι ίδιοι με αυτούς που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων C-104/89 και C-37/90, Mulder και Heinemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Αγωγή του W. Talsma κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-105/94)

(94/C 120/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο W. Talsma, κάτοικος Ternaard (κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad των Κάτω Χωρών και τον E. H. Rijnacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume, άσκησε, στις 10 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει ορισμένο ποσό προσηυξημένο με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει την αποζημίωση που το Πρωτοδικείο θα κρίνει επιβεβλημένη κατά δικαία κρίση, η οποία όμως δεν πρέπει να είναι κατώτερη του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2187/93 του Συμβουλίου της

22ας Ιουλίου 1993 προσηυξημένη με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,

— να καταδικάσει την Κοινότητα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατ' ουσίαν οι ίδιοι με αυτούς που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων C-104/89 και C-37/90, Mulder και Heinemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Αγωγή του R. και F. Visser και δύο άλλων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-106/94)

(94/C 120/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο R. και F. Visser, κάτοικοι Oosterbierum (κάτω Χώρες), και δύο άλλοι, εκπροσωπούμενοι από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad των Κάτω Χωρών και τον E. H. Rijnacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume, άσκησαν, στις 11 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει ορισμένο ποσό προσηυξημένο με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να υποχρεώσει την Κοινότητα να τους καταβάλει την αποζημίωση που το Πρωτοδικείο θα κρίνει επιβεβλημένη κατά δικαία κρίση, η οποία όμως δεν πρέπει να είναι κατώτερη του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2187/93 του Συμβουλίου της 22ας Ιουλίου 1993 προσηυξημένη με τόκους με ετήσιο επιτόκιο 8 % υπολογιζομένους από τις 19 Μαΐου 1992 και μέχρι την ημερομηνία οριστικής καταβολής,
- να καταδικάσει την Κοινότητα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατ' ουσίαν οι ίδιοι με αυτούς που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων C-104/89 και C-37/90, Mulder και Heinemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Προσφυγή της C. Kik κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 15 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-107/94)

(94/C 120/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η C. Kik, κάτοικος Χάγης, εκπροσωπούμενη από τον G. L. Κοογ, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο N. Decker, 16, avenue Marie-Thérèse, άσκησε, στις 15 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την προσφυγή βάσιμη και, κατά συνέπεια,
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως να τροποποιήσει την απόφαση με την οποία καταχρηστικά εξήρεσε την ολλανδική από τις επίσημες γλώσσες εργασίας του Ευρωπαϊκού Γραφείου Σημάτων και
- να μη θέσει σε λειτουργία το εν λόγω Γραφείο στο Alicante (Ισπανία) πριν το Συμβούλιο τροποποιήσει την προαναφερθείσα απόφαση, όπως αυτή περιλαμβάνεται στον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 40/94.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα διαμαρτύρεται για το γεγονός ότι το άρθρο 115 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 για το κοινοτικό σήμα, δεν μνημονεύει την ολλανδική μεταξύ των επίσημων γλωσσών εργασίας του Γραφείου.

Προς στήριξη της προσφυγής της προβάλλει τους εξής ισχυρισμούς:

1. Παράβαση του άρθρου 1 του κανονισμού αριθ. 1/58, του Συμβουλίου της 6ης Οκτωβρίου 1958 περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, σύμφωνα με το οποίο η ολλανδική ορίζεται ως επίσημη γλώσσα εργασίας.
2. Παράβαση του άρθρου 6 της συνθήκης ΕΟΚ: η εσωτερική οικονομική σταθερότητα στην οποία αναφέρεται η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού διακυβεύεται από τις οικονομικές επιπτώσεις της επίδικης αποφάσεως του Συμβουλίου.
3. Παράβαση της απαγορεύσεως κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας που επιβάλλει το άρθρο 7 της συνθήκης ΕΟΚ.
4. Παράβαση του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΟΚ:
 - α) ο προσβαλλόμενος κανονισμός συνεπάγεται στρέβλωση του ανταγωνισμού και εντός της επαγγελματικής ομάδας που αποτελούν οι πληρεξούσιοι στον τομέα των σημάτων
 - β) καθώς οι αιτήσεις που κατατίθενται στα ολλανδικά πρέπει να μεταφράζονται, τούτο είναι δυνατό να συνεπάγεται, λόγω της απώλειας χρόνου που

προκύπτει εν προκειμένω, επιζήμιες συνέπειες για τους αιτούντες που καταθέτουν την αίτησή τους στην ανωτέρω γλώσσα:

- γ) οι ολλανδικές επιχειρήσεις που θα ήθελαν να κινήσουν, π.χ., διαδικασία ανακοπής θα πρέπει να μεταφράζουν τα αναγκαία έγγραφα. Το γεγονός αυτό ευνοεί, από πλευράς ανταγωνισμού, τις επιχειρήσεις που μπορούν (να συνεχίσουν) να εργάζονται στη δική τους γλώσσα.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του Συμβουλίου θίγει ευθέως και προσωπικώς τα έννομα συμφέροντά της δοθέντος ότι, ασκεί, από μακρού χρόνου, το επάγγελμα του δικηγόρου και του πληρεξούσιου στον τομέα των σημάτων.

Προσφυγή της Elena Candiotte κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 16 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-108/94)

(94/C 120/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Elena Candiotte, κάτοικος Jambes (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Βρυξελλών Jean-Noël Louis, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Μαρτίου 1994 προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη,
- συνεπώς, μετά τη διαπίστωση του παρανόμου της διαδικασίας επιλογής των υποψηφίων για τον διαγωνισμό καλλιτεχνών, να ακυρώσει:
 - την απόφαση περί αποκλεισμού της προσφεύγουσας από το δεύτερο στάδιο του διαγωνισμού καλλιτεχνών τον οποίο διοργάνωσε το Συμβούλιο με σκοπό την αγορά έργων τέχνης για το νέο του κτίριο στις Βρυξέλλες,
 - την απόφαση περί αναθέσεως σε κάθε εθνική ομάδα εργασίας της προεπιλογής των υποψηφιοτήτων μόνο των καλλιτεχνών που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφος του κάθε κράτους μέλους, χωρίς η καθεμία από τις εν λόγω ομάδες να έχει πρόσβαση στους φακέλους των καλλιτεχνών που είναι εγκατεστημένοι στα άλλα κράτη μέλη,
 - την απόφαση περί αυθαιρέτου καθορισμού σε τρεις του αριθμού των καλλιτεχνών προς προεπιλογή από κάθε κράτος μέλος,
 - την απόφαση περί καταρτίσεως πίνακα των καλλιτεχνών που γίνονται δεκτοί στο δεύτερο στάδιο του διαγωνισμού, ενώ η επιτροπή επιλογής δεν προσέβη η ίδια σε συγκριτική εξέταση των φακέλων τους οποίους υπέβαλαν οι υποψήφιοι, αλλά ούτε σε εξέταση των φακέλων που υπέβαλαν οι προεπιλεγέντες από κάθε εθνική ομάδα εργασίας υποψήφιοι,

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει συμβολική αποζημίωση ενός Ecu προς ικανοποίηση της βλάβης που υπέστη η προσφεύγουσα και να το καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, καλλιτέχνης η οποία έλαβε μέρος στον διαγωνισμό που διοργάνωσε το Συμβούλιο για να «συλλέξει προσφορές για έργα τέχνης που μπορούν να ενταχθούν αρμονικά στο νέο υπό κατασκευή κτίριο του Συμβουλίου στις Βρυξέλλες», βάλλει κατά του τρόπου διοργάνωσης του διαγωνισμού αυτού.

Συναφώς θεωρεί ότι η επιτροπή επιλογής ενήργησε κατά παράβαση του κανονισμού του εν λόγω διαγωνισμού, αναθέτοντας σε κάθε εθνική ομάδα εργασίας την επιλογή των καλλιτεχνών που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφος του κάθε κράτους μέλους, χωρίς να έχει πρόσβαση στους φακέλους των υποψηφίων που είναι εγκατεστημένοι στα άλλα κράτη μέλη, καθορίζοντας μάλιστα αυθαίρετως σε τρεις τον αριθμό των καλλιτεχνών προς προεπιλογή από κάθε κράτος μέλος.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι είναι παράνομη η απόφαση της επιτροπής αυτής περί αποκλεισμού της όταν δεκατέσσερα από τα δεκαπέντε μέλη της δεν προέβησαν σε εξέταση της υποψηφιότητάς της.

Με τον τρόπο αυτό η ως άνω επιτροπή ενήργησε χωρίς να τηρεί τα στοιχειώδη αιτιώμενα ενός διαγωνισμού, ο οποίος προϋποθέτει ουσιαστική συγκριτική εξέταση της κάθε υποψηφιότητας και τη σύνταξη πίνακα επιτυχόντων, στον οποίο οι εν λόγω υποψήφιοι να κατατάσσονται ανάλογα με τα προσόντα τους.

Προσφυγή-αγωγή της Beatriz Sánchez Mateo κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-110/94)

(94/C 120/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Beatriz Sánchez Mateo, εκπροσωπούμενη από τους Antonio Creus και Ramón García-Gallardo, δικηγόρους, αντιστοίχως, Βαρκελώνης και Burgos, άσκησε, στις 18 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της Επιτροπής, η οποία προέκυψε από τη μη απάντηση στη διοικητική ένσταση που η Beatriz Sánchez είχε υποβάλει, στις 20 Αυγούστου 1993, δυνάμει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως,
- να αναγνωρίσει ότι η Beatriz Sánchez δικαιούται να απαιτήσει από την Επιτροπή, όπως και το ζητεί, μηνιαίες μεταφορές στον λογαριασμό της στεγαστικού ταμειυτηρίου σε δανικές κορόνες ίσες προς το 35 % των καθαρών μηνιαίων αποδοχών της, και τούτο με αναδρομική ισχύ,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή των εξής ποσών:

— 119 098 DKR (εκατόν δεκαεννιά χιλιάδες ενενήντα οκτώ δανικές κορόνες), έναντι μη ληφθέντων από τον Νοέμβριο του 1992 ποσών,

— επικουρικώς 114 421 FB (εκατόν δεκατέσσερις χιλιάδες τετρακόσια είκοσι ένα βελγικά φράγκα), τα οποία αποτελούν το ισοδύναμο, σε βελγικά φράγκα, του μη ληφθέντος ποσού σε δανικές κορόνες κατ' εφαρμογή του αντίστοιχου διορθωτικού συντελεστή αψής στιγμής η Επιτροπή έπρεπε να έχει λάβει το ποσό των μεταφορών στον λογαριασμό στεγαστικού ταμειυτηρίου της Beatriz Sánchez σε δανικές κορόνες,

— κεφαλοποιημένων τόκων προς 8 % για τα μη ληφθέντα έναντι τόκων υπερημερίας ποσά.

Τα ανωτέρω ποσά πρέπει να προσαρμοστούν κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει νομίμους τόκους από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, εφόσον με αυτή θα έχουν γίνει δεκτά τα αιτήματα της προσφεύγουσας-ενάγουσας, και μέχρι τον χρόνο της οριστικής εκ μέρους της Επιτροπής καταβολής των ζητούμενων ποσών,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, η οποία είναι μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αμφισβητεί την απόρριψη, αφενός, της αιτήσεώς της για μεταφορά και, αφετέρου, της μεταγενέστερης αιτήσεώς της για αύξηση μέρους των καθαρών μηνιαίων αποδοχών της σε λογαριασμό για δανειοδότηση κατασκευής κατοικίας σε δανικές κορόνες.

Συναφώς, υπενθυμίζει ότι οι δύο ανωτέρω αιτήσεις υποβλήθηκαν όχι μόνο πριν από τη θέση σε ισχύ της εσωτερικής οδηγίας της 31ης Ιουλίου 1993 για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού για τις μεταφορές, αλλά και πριν από την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή αποφάσισε την προσωρινή αναστολή των μεταφορών αυτών.

Αφενός, υποστηρίζει ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσεύνης, δοθέντος ότι, κατ' αυτήν, η κατάσταση της δεν διαφέρει από αυτήν των προσφυγόντων στην υπόθεση T-48/93, των οποίων, ωστόσο, η Επιτροπή διασφάλισε τα δικαιώματα καθορίζοντας μεταβατική περίοδο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1997. Αφετέρου, οι εν λόγω μεταφορές είναι, βεβαίως, σύμφωνες με τη νομοθεσία που διέπει την κοινοτική δημόσια διοίκηση, συγκεκριμένα το άρθρο 17 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως καθώς και τον κανονισμό της Επιτροπής για τον καθορισμό των λεπτομερειών που αφορούν τη μεταφορά μέρους των αποδοχών των υπαλλήλων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα φρονεί επίσης ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της αρωγής προς τους υπαλλήλους, υποχρέωση η οποία έχει καθιερωθεί με το τρίτο εδάφιο του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το μέτρο που οι επίμαχες μεταφορές αποτελούν μέρος του μισθού της.

Τέλος, θεωρεί ότι υπήρξε παράβαση του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δοθέντος ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής παραβιάζει την αρχή κατά την οποία όλες οι κοινοτικές πράξεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες.

Προσφυγή-αγωγή του Giovanni Ouzounoff Popoff κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 1994

(Υπόθεση T-111/94)

(94/C 120/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Ο Giovanni Ouzounoff Popoff, εκπροσωπούμενος από τους Antonio Creus και Ramón García-Gallardo, δικηγόρους, αντιστοίχως, Βαρκελώνης και Βουργος, άσκησε, στις 18 Μαρτίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της Επιτροπής, η οποία προέκυψε από τη μη αλάντση στη διοικητική ένσταση που Giovanni Ouzounoff είχε υποβάλει, στις 20 Αυγούστου 1993, δυνάμει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως,
- να αναγνωρίσει ότι ο Giovanni Ouzounoff δικαιούται να απαιτήσει από την Επιτροπή, όπως και το ζητεί, μηνιαίες μεταφορές στον λογαριασμό του στεγαστικού ταμειυτηρίου σε δανικές κορόνες ίσες προς το 35 % των καθαρών μηνιαίων αποδοχών της, και τούτο με αναδρομική ισχύ,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή στην καταβολή των εξής ποσών:

— 216 228 DKR (διακόσιες δεκαέξι χιλιάδες διακόσιες είκοσι οκτώ δανικές κορόνες), έναντι μη ληφθέντων από τον Νοέμβριο του 1992 ποσών,

— επικουρικός 207 257 FB (διακόσιες επτά χιλιάδες διακόσια πενήντα επτά βελγικά φράγκα), τα οποία αποτελούν το ισοδύναμο, σε βελγικά φράγκα, του μη ληφθέντος ποσού σε δανικές κορόνες κατ' εφαρμογή του αντίστοιχου διορθωτικού συντελεστή αφής στιγμής η Επιτροπή έπρεπε να έχει λάβει το ποσό των μεταφορών στον λογαριασμό στεγαστικού ταμειυτηρίου του Giovanni Ouzounoff σε δανικές κορόνες,

— κεφαλοποιημένων τόκων προς 8 % για τα μη ληφθέντα έναντι τόκων υπερημερίας ποσά.

Τα ανωτέρω ποσά πρέπει να προσαρμοστούν κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου,

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει νομίμους τόκους από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, εφόσον με αυτή θα έχουν γίνει δεκτά τα αιτήματα της προσφεύγοντος-ενάγοντος, και μέχρι τον χρόνο της οριστικής εκ μέρους της Επιτροπής καταβολής των ζητούμενων ποσών,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων-ενάγων αμφισβητεί την απόρριψη των αιτήσεών του για αύξηση του ποσού των μεταφορών μέρους των καθαρών μηνιαίων αποδοχών του σε λογαριασμό στεγαστικού ταμειυτηρίου σε δανικές κορόνες.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοια με αυτά της υποθέσεως T-110/94.